

บทที่ 4

การวิเคราะห์งานเขียนของนักเขียนสตรีเกี่ยวกับการแฉผู้ชาย

ในบทที่ 4 นี้ ผู้วิจัยจะแบ่งทำการวิเคราะห์งานวรรณกรรมออกเป็นสองส่วน สะท้อนให้เห็นถึงปรากฏการณ์ทางสังคมที่ครอบคลุมทั้งในด้านนามธรรมและรูปธรรม ในส่วนแรกที่เป็นทางด้านนามธรรม หมายถึงค่านิยมในชีวิตจิตใจของคนในสังคมตลอดจนความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนนั้น ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์ถึงความคิดค่านิยมและทัศนคติที่ปรากฏอยู่ในผลงานของนักเขียนสตรี ซึ่ง Raymond Williams ผู้ศึกษาวรรณกรรมเชิงสังคมเรียกนามธรรมในวรรณกรรมว่าเป็น “โครงสร้างของความรู้สึก” ซึ่งหมายถึงค่านิยมความรู้สึกความปรารถนาและชีวิตจิตใจของคนในทัศนะและความรู้สึกของผู้เขียน ส่วนที่สองคือทางด้านรูปธรรม หมายถึง เหตุการณ์ทั่วไปที่เกิดขึ้นในสังคม ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เกี่ยวกับภาพสะท้อนในสังคมไทยที่ปรากฏในผลงานของนักเขียนสตรีทางด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์ ดังนั้น งานวรรณกรรมจึงเป็นการตอบสนองทั้งทางด้านการกระทำและความคิดของมนุษย์ที่มีต่อสังคม แบ่งออกเป็นสองส่วนได้ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ความคิด ค่านิยม และทัศนคติที่ปรากฏอยู่ในผลงานของนักเขียนสตรี

4.2 การวิเคราะห์ภาพสะท้อนในสังคมไทยที่ปรากฏในผลงานของนักเขียนสตรีทางด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์ ดังต่อไปนี้

4.2.1 ผู้หญิงกับพื้นที่การทำงาน

4.2.2 ผู้หญิงกับความเป็นวัตถุทางเพศ

4.2.3 ผู้หญิงกับร่างกาย

4.2.4 ผู้หญิงกับพรหมจรรย์

4.1 การวิเคราะห์ความคิด ค่านิยม และทัศนคติที่ปรากฏอยู่ในผลงานของนักเขียนสตรี

ในส่วนนี้จะทำการวิเคราะห์ความคิด ค่านิยม และทัศนคติที่ปรากฏอยู่ในผลงานของนักเขียนสตรีตามแนวคิดของ Simone de Beauvoir ที่ได้กล่าวถึงความเป็นผู้หญิงเอาไว้ 3 รูปแบบ แบ่งออกเป็นความเป็นผู้หญิงสมัยเก่า ความเป็นผู้หญิงที่มีลักษณะผสมระหว่างเก่าและใหม่ ความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ โดยจะทำการวิเคราะห์ผู้หญิงกับความคิดค่านิยมและทัศนคติที่มีต่อความรักความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชาย ดังต่อไปนี้

ผู้หญิงกับความคิด ค่านิยม และทัศนคติที่มีต่อความรักความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชาย

‘ผู้หญิงยุคเก่า’ ในเขตปลอดภัยชายเต่าดูย

ความคิด ค่านิยม และทัศนคติที่มีต่อความรักความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชายที่ปรากฏในงานเขียนของนักเขียนหญิง พบว่ายังมีลักษณะของความเป็นผู้หญิงสมัยเก่าหลงเหลืออยู่เป็นลักษณะความเป็นผู้หญิงที่ผู้หญิงคิดว่าควรจะเป็น มีความเป็นแบบฉบับของผู้หญิงที่มีความคิดอยู่ในกรอบมีความคิดค่านิยมและทัศนคติที่มีต่อตนเองน้อย ไม่มีความนับถือตนเองเห็นตนเองเป็นคนไม่มีค่าถ้าถูกผู้ชายที่เธอรักไม่สนใจ (มันอัดอัดแกล่ไหนที่ตัวเองไม่คุยโดยไม่รู้สาเหตุเป็นอาทิตย์ๆ ตอนนั้นฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนไม่มีค่า ทุกคืนฉันต้องแอบนอนร้องไห้เอาแต่โทษตัวเองว่าที่ผ่านมานั้นคงไปกดดันคู่ค้าว่ามันหรือเปล่า น.28), (ฉันเชื่อว่าสิ่งที่แย่ที่สุดพอรู้ว่าตัวเองเปลี่ยนไปมีความหมายมาให้ นั่นคือความแค้นแค้น..ความรู้สึกว่าตัวเองไม่มีค่า..ฉันเคยเป็นแล้วตอนไอ้พี่ช่วงเซงชวยมันไม่คุยกับฉันครึ่งเดือนโดยไม่รู้สาเหตุ ฉันได้แต่โทษตัวเองมองตัวเองตกต่ำติดดินดูถูกตัวเองอย่างที่สุดความรู้สึกตอนนั้นฉันมองตัวเองต่ำยิ่งกว่าหมาหัวเน่าซะอีก..น.120)

หรือแม้กระทั่งดูถูกตนเองว่าโง่ (โธ่เนี่ยได้แล้ว ๗ เดือนก่อนมันบอกว่าจะมาจากต่างจังหวัดครูดับเครื่องคิดเลขค่าโรงแรมหรู คั้นละ 2,500 ให้แม่นี้หว่าคิดได้ฉันรีบโทรไปถามแม่มันทันทีแม่บอกว่าไม่ได้ขึ้นมากกรุงเทพ ๗ เป็นปีแล้วเท่านั้นแหละอึควายอย่างฉันฉลาดขึ้นมาทันที น.18) , (นาที่นั่นฉันยังนั่งนิ่งเหมือนหุ่นปั้นควายเผือก น.20) ความรักแบบโรแมนติกเป็นเครื่องมือสำคัญที่ผูกพันผู้หญิงไว้กับผู้ชาย ทำให้ผู้หญิงทุ่มเทพลังงานทางกายทางใจของเธอเพื่อผู้ชายที่เป็นศูนย์กลางของชีวิตโดยละเลยตัวตนและความต้องการของตนเอง (Shulamith Firestone, 1970 อ้างในชลิตาภรณ์ , 2547: 71)

มีลักษณะของความเป็นฝ่ายรับหรือผู้ถูกกระทำ (passive) มากกว่าจะเป็นฝ่ายรุกหรือผู้กระทำ (active) ดังที่ ซีโมน เดอ โบวัวร์ กล่าวถึงความเป็นผู้หญิงแบบนี้ว่า “ยอมจำนนต่อชะตาชีวิตของตนเอง โดยไม่พยายามต่อสู้แต่อย่างใด... ผู้หญิงจึงถูกเอาเปรียบและเธอก็ยอมรับการเสียเปรียบนี้โดยอ้างว่าเป็นความรัก” (อ้างถึงใน อมรศิริ สัมผัสสุริยกุล, 2534 : 68) (ถ้าคุณเป็นคนหนึ่งที่ต้องใช้ชีวิตอยู่กับพี่เลวซึ่งทำร้ายคุณได้อยู่ทุกวันอย่าไปทนเลยผู้หญิงอย่างเราไม่ใช่เบี้ยล่างพวกมันตกเป็นเมียมันแล้ว ไม่ใช่ว่ามันจะเป็นเจ้าของชีวิตเราที่ต้องทนมันตบตีโขกสับสารพัดขังงักก็ได้อย่าทนเพียงเพราะมันตอบแหละว่า “รัก” คุณเลย...เขตปลอดภัยชายเต่าดูย น.120)

‘ผู้หญิงยุคใหม่’ ในทิ่งมันชะผู้ชายพรรคนี้และแก้เผ็ดผู้ชาย

ผู้หญิงไทยต้องเป็นคนเรียบร้อยไม่พูดเสียงดัง หรือผู้หญิงต้องให้ความสำคัญกับหน้าที่ของภรรยาและแม่มากกว่าการประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ถ้าผู้หญิงคนใดเป็นผู้เกี่ยวพา

ราสีผู้ชายก่อนผู้หญิงคนนั้นจะถูกตำหนิจากสังคม สิ่งเหล่านี้เป็นความคาดหวังที่สังคมมีต่อความเป็นหญิงไทยในสมัยก่อนและถ้าใครไม่ทำตามที่สังคมคาดหวังก็จะพบกับสิทธิขานุมัติ (sanction) จากสังคมในเชิงลบ เช่น การติฉินนินทาหรือเยาะเย้ยถากถาง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ส่งผลให้ผู้หญิงต้องปฏิบัติตามที่วัฒนธรรมของสังคมกำหนดคุณสมบัติดังกล่าว ถือกันว่าเป็นค่านิยมเกี่ยวกับผู้หญิงที่ฝังรากลึกมายาวนานในสังคมไทย และเนื่องจากความเป็นหญิงในสังคมถูกกำหนดจากวัฒนธรรม ดังนั้นความเป็นหญิงก็จะแปรเปลี่ยนไปตามเวลาและสถานที่

เหมือนในปัจจุบันที่เราได้พบเห็นผู้หญิงยุคใหม่ที่ปฏิเสธความเชื่อแบบเก่าข้างต้น ซึ่งเป็นเรื่องมีค่าสำคัญที่ผู้ชายใช้สำหรับหวนหวนผู้หญิง สะท้อนให้เห็นถึงการกล้าลุกขึ้นมาต่อกรกับระบบปิตาธิปไตย ผู้หญิงในยุคนี้เข้าใจถึงคุณค่าของตัวเองมากขึ้นและมีแรงสนับสนุนในการร่วมเปลี่ยนแปลงค่านิยมในสังคมที่มีต่อเพศหญิง ซึ่งโดยพื้นฐานแล้วความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่นั้นมีลักษณะความคิดค่านิยมและทัศนคติที่เป็นตัวของตัวเองค่อนข้างเปิดกว้างและเป็นอิสระ ด้วยความเป็นผู้หญิงที่กล้าเป็นตัวของตัวเองมั่นใจและเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น ทำให้ผู้หญิงสมัยใหม่มีอิสระในการดำเนินชีวิตในการตัดสินใจด้วยตัวเอง ชิโมน กล่าวว่า ผู้หญิงสมัยใหม่จะปลดปล่อยสมองให้เป็นอิสระจากการเอารัดเอาเปรียบจากผู้ชายและจากพันธนาการของค่านิยมเดิม ๆ ในสังคมไปสู่ความเป็นตัวเองอันเป็นการเปิดจิตสำนึกแห่งความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน เป็นพลังในการสร้างสรรค์คุณค่าในชีวิตส่วนตัวและหน้าที่การงาน

จากการวิเคราะห์ความคิด ค่านิยมและทัศนคติผู้หญิงที่ปรากฏในงานเขียนสตรี พบว่านักเขียนสตรีส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นผู้กระทำการหรือบางครั้งเรียกว่าอัตบุคคล (subject) หมายถึงผู้มีความเป็นตัวของตัวเอง สามารถทำสิ่งต่างๆ ตามเจตจำนงของตนหรือเป็นนายของตนเองในระดับหนึ่งคุณสมบัตินี้ ถือว่าอยู่ตรงข้ามกับสถานะดั้งเดิมของผู้หญิงที่สังคมสมัยก่อนได้กำหนดบทบาทให้ผู้ชายเป็นผู้นำเป็นฝ่ายเลือก ในขณะที่ผู้หญิงต้องเดินตามและยอมรับการถูกเลือกด้วยนั้น หมายถึงระบบปิตาธิปไตยจัดวางไว้ให้ผู้หญิงด้อยกว่าผู้ชาย ในแง่ที่จะต้องพึ่งพาเชื่อฟังและสยบยอมต่อผู้อื่น

อีกทั้งพบว่านักเขียนมีความนับถือตนเอง หรือการเคารพสิทธิของตนเองเป็นอย่างมาก (อย่างไรเสียฉันก็รักทุกอนูที่สร้างขึ้นมาเป็นฉัน และฉันก็เห็นความสำคัญของตนเอง น.89) ไม่วั้นแม้ในเรื่องของการป้องกันก่อนจะมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายชาย (“คุณต้องใช้คอนดอมด้วยนะ มีไหม?” (ปลดอภัยไว้ก่อนดีกว่าเราไม่ได้ตามเขาไปตลอด 24 ชม. จึงไม่รู้ว่าจะเซ็กซ์ไลฟ์เขาเป็นอย่างไร) ทั้งมันซะผู้ชายพรรคนี้ น.22) หรือในตอนก่อนจะมีเพศสัมพันธ์กัน ผู้ชายได้หลอกผู้เขียนว่าได้ใส่ถุงยางอนามัยแล้ว แต่ด้วยความที่มีนิสัยไม่เชื่อใจใครง่าย ๆ ของเธอจึงเปิดไฟดูปรากฏว่าไม่มีแม้แต่หลอดถุงยาง ทำให้เธอตัดสินใจเดินออกไปจากชีวิตของผู้ชายคนนั้นทันที (ฉันหันไปบอกสั้นๆ “Get

Lost’ ก่อนเดินจากไปไม่มีความจำเป็นอะไรต้องสานต่อความสัมพันธ์กันอีก น.23), (ถ้ามีผู้ชาย
 เลวๆ (ไม่ว่าจะเลวแบบไหนผู้หญิง เราก็ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะทำร้ายตัวเองด้วยการยอมรับความระยำ
 ของเขา ขอบอกเลยว่าอยู่คนเดียวยังดีกว่าอยู่กับผู้ชายเห็นแก่ตัวและไม่รับผิดชอบ...ทิ้งมันซะผู้ชาย
 พรรคนี้ น.24), (ใครจะว่าฉันตั้งตัวเป็น Feminism ฉันไม่เถียงเพราะ Feminine ของผู้หญิงเรามี
 ค่าเกินกว่าที่จะปล่อยให้ใครย่ำยีมันไม่คิดซะไหมคะถ้าเราจะรักษาผลประโยชน์ของเราเอง... ทิ้งมัน
 ซะผู้ชายพรรค น.42) แสดงให้เห็นว่าการมองโลกอย่างเท่าทันของผู้หญิงถูกนำมาใช้เพื่อรับมือกับ
 อำนาจแบบชายเป็นใหญ่

ดังนั้นพวกเธอจึงเป็นตัวแทนของผู้หญิงยุคใหม่ที่ประกอบไปด้วยคุณลักษณะต่างๆ ได้แก่
 พึ่งพาตัวเองทางเศรษฐกิจและไม่ยอมแพ้ต่ออะไรง่าย ๆ มีความรู้ความสามารถซ้ำซ้อนในการเข้าหา
 ผู้ชาย แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงสมัยใหม่รู้เท่าทันต่อเทคนิคและกลไกทางวัฒนธรรมแบบชายเป็นใหญ่
 มากขึ้นเช่นตอนที่เธอแกล้งล้มขณะเดินสวนกับผู้ชายเพื่ออยากทำความรู้จัก (‘ขอโทษที่ฉันเสียนุ้ย
 ค่ะ อาจเป็นเพราะอยากรู้จักคุณ’ ว่าเป็นนั่น ฉันมันพวกปากตรงกับใจไม่เสแสร้งแถมเป็นพวกชอบ
 ฉวยโอกาสด้วย... ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้ น.34) ใช้กลวิธีต่างๆ ในการหลอกล่อให้เหยื่อ(ผู้ชาย) ติด
 กับ ดังที่เคยได้ยินคำกล่าวไว้ว่าผู้หญิงมีมารยาตร์เยี่ยมเยียน (สร้างจริตให้ตายใจแล้วครั้งต่อไปก็
 กินฟรีตลอด เห็นมัยยะไม่ต้องทำอะไรมากก็เราเกิดมาเป็นผู้หญิงแล้วนิ ขอแค่ใช้จริตให้เป็นบวกกับ
 การใจกล้าสักนิดเราก็สบายไปแปดอย่าง...แก็เผ็ดผู้ชาย น.89) แสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ที่
 ชำนาญ (ว่า...รู้สึกไม่ผิดเลยที่ทำให้หนุ่มน่ารักต้องหอย เห็นที่ต้องหยอดยาหอมหน่อยแล้ว...แก็เผ็ด
 ผู้ชาย น.20)

ผู้หญิงกับสถานะผู้เลือก

ในยุคนี้ผู้หญิงสมัยใหม่สามารถดำรงอยู่ในสถานะของผู้เลือกกล้าเป็นฝ่ายเลือก (หลังจาก
 นั้นนั้มก็ออกเที่ยวกับเพื่อนพร้อมกลับมาใช้ชีวิตปกติแล้วได้เจอกับเอ็ม ผู้ชายที่ค่อนข้างดูดีถึงจะไม่
 ได้เลิศเลอแต่ก็เป็นอะไรที่ดูใจเรา นั้มคิดว่าจะทำยังไงถึงจะได้ผู้ชายคนนี้มาเดินข้าง ..แก็เผ็ดผู้ชาย
 น.31) กล้าเป็นฝ่ายริเริ่มแสดงออกในเรื่องความรักไม่ว่าจะเป็นฝ่ายเลือกคู่ครอง มากกว่าจะยินยอม
 ให้ตกอยู่ในสถานะเป็นผู้ถูกเลือก (ฉันชอบเป็นผู้ล่ามากกว่าถูกล่า นั่นทำให้หนุ่ม ๆ มาคดี ๆ ที่เข้ามา
 จับทั้งหลายไม่เคยได้ทำเต็มกับฉันสักราย ไม่ใช่เพราะเขามีคุณสมบัติดีอะไร แต่เป็นเพราะฉัน
 ไม่ใช่สัตว์โลกที่เกิดมาให้ใครล่า...ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้ น.46), (ที่จริงก็ไม่ได้อยากจะไปล่าผู้ชาย
 ในร้านเหล้าให้ใครก่อนและหรือจนกระทั่ง แต่ถ้าไม่เข้าป่าช้าแล้วจะได้น้ำมันพรายหรือ (ยะ)...แก็เผ็ด
 ผู้ชาย น.59), (สำหรับเรื่องความรักและคนรักของฉัน ฉันขอเลือกเป็นคนที่เลือกเขา ไม่ใช่รอให้
 เขามาเลือก..ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้ น. 6)

แม้กระทั่งกล้าที่จะปฏิเสธคำเสนอของฝ่ายชาย หรือเลือกที่เป็นฝ่ายบอกเลิกผู้ชายก่อน (ฉันอาจจะเก็บเขาคอนนั้นไว้ในใจเพราะว่าเขาดีเหลือเกิน และในขณะที่เดียวกันเหตุผลเดียวกันนั้นก็อาจทำให้ฉันทิ้งเขาไปก็ได้ ถ้าเขาก็เป็นแค่หนังสือที่แสนจะเข้าใจง่ายแถมเปิดค้างไว้เพื่อรอให้ใครมาอ่าน...ที่มันชะผู้ชายพรรคนั้น.6) แสดงให้เห็นถึงความปรารถนาของผู้หญิงในการที่จะเป็นผู้กำหนดโชคชะตาชีวิตของตนเองได้อย่างมีอิสระเสรีและเท่าเทียม

ผู้หญิงกับสถานะของผู้เลือกนั้น ทำให้ดูเหมือนว่าพวกเธอได้หลุดพ้นออกจากความเป็นผู้หญิงแบบเดิม ๆ ที่ต้องทำตัวเรียบร้อยรักนวลสงวนตัวสงบเสงี่ยมกลายมาเป็นผู้หญิงแบบใหม่ที่มีความเป็นตัวของตัวเอง (นาทีนั้นเรายอมรับว่าเราเบื่อกว่าที่จะต้องอยู่กับผู้ชายจืด ๆ ไร้อารมณ์ให้ไร้อารมณ์ตอบสนองแบบนี้ และคงทนไม่ได้ถ้าจะให้อยู่ด้วยไปจนตาย!!!!... ผู้หญิงโคร่ำกับผู้ชาย สารเลว น.30)

แต่บางครั้ง ยังพบลักษณะของผู้หญิงยุคเก่าที่กลัวการขึ้นคานแฝงอยู่ในทัศนคติส่วนเสี้ยวของนักเขียนหญิงที่ขึ้นชื่อได้ว่าเป็นผู้หญิงยุคใหม่ที่คิดว่าผู้หญิงมีสิทธิ์เป็นฝ่ายเลือกผู้ชาย (แหม..ใครบ้างล่ะจะอยากขึ้นคาน บางคนสวยหยาดเยิ้มยังหาสามีไม่ได้นับประสาอะไรกับหน้าตาบ้านๆ อย่างเรา ถ้าไม่อยากขึ้นคานก็คงต้องทำการบ้านหนักหน่อยละนะ อ๊ะๆ...ไม่สวยไม่ได้แปลว่าไม่มีสิทธิ์เลือกนี่จะ...แก้เผ็ดผู้ชาย น.15) ดังนั้นตัวตนของนักเขียนจึงมีลักษณะของความซับซ้อนย้อนแย้งอยู่ในตัวเองที่ประกอบไปด้วยทั้งอรรถลักษณะแบบผู้หญิงยุคใหม่ ที่เชื่อมั่นในการกระทำของตนเองกับผู้หญิงยุคเก่าที่เชื่อในเรื่องพรหมลิขิต (ไอ้เนื้อคู่ร่านะไม่ต้องรีบหาถ้าใช่ก็ใช่ต่อให้เราเป็นยังไงมันก็ใช่... แก้เผ็ดผู้ชาย น.30)

สาเหตุประการหนึ่ง ที่ทำให้ผู้หญิงไม่น้อยในสังคมต้องตกอยู่ในสถานะของผู้เลือกอย่างจำยอมกับสถานะของความเปราะบางแม่ส่งผลให้ผู้หญิงไม่สบายใจให้กับผู้ชายอีกต่อไป ดังที่ปรากฏในงานเขียนเรื่อง โคร่ำกับผู้ชายสารเลว โดยในเหตุการณ์ที่อ่าน (นักเขียน) ได้มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับชาน และมาทราบทีหลังว่าเขาเป็นไบเซ็กชวลหลังจากที่รู้ว่าตนเองตั้งครรภ์แล้ว พอชานทราบว่าชานท้องจึงยื่นขอเสนอให้กับชาน แต่ชานได้ตัดสินใจเลือกทางเดินให้กับชีวิตตัวเองอย่างเด็ดเดี่ยวโดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาผู้ชายเลย ดังข้อความต่อไปนี้

“ขอบคุณค่ะขอเสนอสามทาง แต่พี่ชานจะเก็บไว้ใช้กับคนอื่นเถอะคะว่านไม่เอาสักทาง” ไม่ต้องคิดเลยคะ ถ้าเด็กสักคนจะเกิดมาแบบที่มีพ่อเฉี้ยๆ มันไม่ต้องรับรู้เลยดีกว่าว่ามีพ่อ (น.145)

“ขอบคุณใจ แต่มีปัญญาเลี้ยงเองคะ ไม่ต้องการความรับผิดชอบอะไรทั้งนั้นคะ แค่ลูกไม่มีพ่อเลวๆ ก็ดีที่สุดแล้วละ” (น.145)

“ในเมื่อไม่คิดจะรับผิดชอบตั้งแต่แรกก็ไม่ต้องหอรกนะคะ ถ้าเวลาสิบนาที่ตรงนี้มันจะตัดสินชีวิตของเด็กคนนึงได้ตลอดชีวิตก็ไม่ต้อง ลูกเราเราเลี้ยงเองได้” (น.151)

ผู้หญิงกับการปฏิบัติทางเพศ

ในสังคมส่วนใหญ่เพศวิถีมีลักษณะเป็นเรื่องต้องห้าม (taboo) ในแง่ที่ถือว่าเป็นเรื่องที่น่าอับอาย ไม่สมควรแสดงออกหรือกล่าวถึงอย่างโจ่งแจ้งหากแต่ควรเก็บงำไว้ในพื้นที่ส่วนตัวสอดคล้องกับในอดีตที่เรื่องของการเปิดเผยความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ของผู้หญิงนั้น จะพบว่าในนวนิยายของไทยมีการพูดถึงความสัมพันธ์ทางเพศโดยอ้อม โดยใช้คำเปรียบเทียบให้ผู้อ่านคิดตามหรือเป็นการบรรยายความรู้สึกของตัวละครให้ผู้อ่านรู้ว่าตัวละครคิดอย่างไร เสนอภาพโดยทางอ้อมอันถือเป็นเรื่องของความสุภาพในสังคมไทย (กาญจนา แก้วเทพ : 125) แต่จากการวิเคราะห์พบว่านักเขียนเหล่านี้มีทัศนคติ ค่านิยมตรงข้ามกับลักษณะดังกล่าวอย่างสิ้นเชิง

ด้วยความที่นักเขียนเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ เธอจึงกล้าบอกเล่าเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศไว้ในงานเขียนอย่างโจ่งแจ้ง (เทียวนี่ป้ามาแปลก แก่ไม่ให้เราจัดการนะแต่แกเป็นฝ่ายจัดการทุกอย่างเหมือนไปได้วิชาใหม่มาจากอินังคนไหนถึงได้มาลองกับเรา เราถ้วนักกันอยู่สักพักก็บอกให้เรานอนลงแล้วแกก็บอกให้เรานอนคว่ำคงจะนีกภาพออกนะ แล้วแกก็จัดการกับเรา...แกเผ็ดผู้ชาย น.160), (แต่สมัยยังอยู่กับ ไอ้ฟ้าป่าก็ไชวว่าจะไม่เคยขึ้นชีเราในห้องเก่าชะที่ไหน...แกเผ็ดผู้ชาย น.159) หรือแสดงออกในสิ่งที่ตัวเองต้องการถึงกับยอมให้คนรอบข้างประนามว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี เพื่อมีชีวิตตามแบบที่เธอต้องการ (ไหนจะความรู้สึกแปลกในตอนที่ต้องออกไปเดินเล่นกับป้า แล้วมีสายตาร้อยคู่จ้องมองเรา...ถ้ารักสบายต้องผ่านไปให้ได้นะคะ คิดชะว่าคนที่มองผ่านไปมาเจอกันแค่ครั้งเดียวไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกัน...แกเผ็ดผู้ชาย น.149)

อีกทั้งในเรื่องของความต้องการทางเพศ และเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ไม่ใช่เรื่องน่าอายหรือสงวนไว้เพียงแค่สนองความต้องการของผู้ชายเท่านั้น ผู้หญิงสามารถแสดงความรู้สึกของตัวเองออกมาได้อย่างเปิดเผย (พวกผู้ชายคิดเบตเตอร์แต่มันไม่ได้ฟิลนะดีไม่ดีกว่าแล้วเข้าเข้าแจ่มถ่านกระเด็นออกมาจะยิ่งเสียอารมณ์กันเข้าไปใหญ่...แกเผ็ดผู้ชาย น.15) และสามารถเลือกรับเฉพาะความสัมพันธ์ที่มีคุณภาพหรือไม่มีคุณภาพในแบบที่เธอต้องการได้ นอกจากนี้ผู้หญิงยังมีสถานะเป็นผู้กระทำทางเพศ (sexual agent) เพราะเธอเป็นฝ่ายเลือกที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่เธอต้องการเท่านั้น (พลันฉันคิดถึงเรื่องเซ็กซ์... ถ้าทานเสร็จเร็วแบบนี้ สงสัยจะ ‘ฟิน’ ก่อนฉันจะขึ้น ‘อินโทร’ แถมคงจะชกมกสกปรกน่าดู..ฉันบายดีกว่า...ทิ้งมันซะผู้ชายพรรค์นี้ น. 35), (ขอบอกตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเดินกับผู้ชายคนไหนได้สะใจแบบวันนั้นเลย...เอาเซ็กซ์ห่วยๆ มาแลกก็ไม่ยอม...ทิ้งมันซะผู้ชายพรรค์นี้ น. 82) จากข้อความข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเพศวิถีไม่ใช่เรื่องต้องห้ามที่ต้องคอยเก็บงำไว้เป็นเรื่องส่วนตัวของเพศหญิงในยุคสมัยนี้อีกต่อไป

ส่วนในทัศนคติเรื่องของการใช้ชีวิตคู่ร่วมกันของคนสมัยก่อน ที่นิยมแต่งงานกันแล้วค่อยใช้ชีวิตคู่ร่วมกันหรือมีเพศสัมพันธ์กันหลังแต่งงาน แต่จากความคิดและทัศนคติที่ปรากฏในงาน

เขียนนักเขียนมีลักษณะของความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่อย่างเห็นได้ชัดเจน ที่ปฏิเสธค่านิยมแบบสมัยก่อนอย่างสิ้นเชิง นั่นคือการเลิกใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน (คบกันไปหกเจ็ดเดือนก็ตกลงว่าเราสองคนย้ายมาอยู่ด้วยกัน... ผู้หญิงโศคร้ายกับผู้ชายสารเลว น.36) หรือในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายหรือก่อนแต่งงาน ซึ่งดูจะกลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญไปแล้วสำหรับผู้หญิงที่ขึ้นชื่อว่าเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ในยุคนี้ แสดงให้เห็นถึงทัศนคติค่านิยมของการไม่ยึดถือในเรื่องพรหมจรรย์อีกต่อไป (ถ้าถามเราว่าเสียใจมั้ยที่ตัดสินใจมีอะไรกับนิคเรากี่ไม่นะ แหม.. ไอ้เรากี่ไม่ใช่สาวซิงๆ ...แก็ผีผู้ชาย น. 22), (พวกเราทุกคนก็มีแฟนเป็นตัวเป็นตนกันหมดแล้ว ไอ้เรื่องแบบนี้ก็เลยเป็นเรื่องธรรมดา...แก็ผีผู้ชาย น.34)

นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์ความคิดทัศนคติของผู้หญิงที่ปรากฏในงานเขียนในเรื่องคู่ครองยังพบว่า ผู้หญิงมีการเปิดโอกาสให้กับผู้ชายเที่ยวผู้หญิงหรือสถานบริการกลางคืนที่ไม่ใช่คู่ครองของตนได้เนื่องจากพวกเขาคิดว่าไม่มีการผูกพันทางใจใด ๆ ก็ยอมได้ดีกว่ามีเมียน้อยเลี้ยงดูเป็นตัวเป็นตน (เราไม่ว่าหรอกค่ะถ้าเขาจะไปเที่ยวแบบนี้ละ เพราะว่ามันก็แค่ชั่วโมงสองชั่วโมงไม่ได้มีความผูกพันทางใจกันด้วยแต่ถ้าเรื่องมีก็ก็มีผู้หญิงอื่นแบบนั้นเราไม่ยอมนะ... ผู้หญิงโศคร้ายกับผู้ชายสารเลว น.39) , (ฉันให้ตั้งคัมภ์ไปเที่ยวอาบ อบ นวดทันที ใครจะหาว่าฉันโง่หรือเซ่อก็ยอม เพราะฉันคิดว่าปล่อยให้มันเที่ยวให้เห็นๆ ดีกว่าไปแอบมีเมียน้อยนอกบ้าน...เขตปลอดผู้ชายเต่าลุย น.26)

ผู้หญิงกับความเสมอภาคทางเพศ (Gender equality)

ผู้หญิงยุคใหม่กับความรักที่เป็นความเท่าเทียมกันระหว่างเพศ

สตรีนิยมสายเสรีนิยม ได้รับอิทธิพลอย่างสูงจากแนวคิดเสรีนิยมที่ให้ความสำคัญกับความเท่าเทียมกันของมนุษย์ให้ความสำคัญต่อปัจเจกนิยมที่มีเหตุผล ทำให้นักสตรีนิยมในแนวนี้มักเรียกร้องให้ผู้หญิงเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นคนมีเหตุผลปรับปรุงตัวเองให้เหมือนกับผู้ชาย เช่นต้องไม่ใช้อารมณ์ไม่แสดงความอ่อนแอ และเชื่อว่าผู้หญิงและผู้ชายไม่มีความแตกต่างกันเป็นมนุษย์เหมือนกัน (แถมผู้ชายยังมีความเชื่อแบบผิดๆ ว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ทนความเจ็บปวดทางร่างกายและจิตใจได้ดีกว่าผู้ชาย...แต่คุณผู้ชายขา...ช้าก่อน ขึ้นชื่อว่าคนไม่ว่าตรงหว่างขาจะหนีบอะไรไว้มันก็มีโทษจริตด้วยกันทั้งนั้นแหละ...แก็ผีผู้ชาย น.56)

ภายใต้ตรรกะของวาทกรรมสตรีนิยมแนวเสรีนิยม (liberal feminism) ซึ่งเชื่อว่าผู้หญิงมีความสามารถทัดเทียมกับผู้ชายในทุกๆ ด้าน แต่ความสามารถดังกล่าวถูกปิดกั้นเอาไว้ผู้หญิงจึงต้องต่อสู้กับทัศนคติทางสังคมที่ดูหมิ่นความสามารถของผู้หญิง (ถามจริงๆ เอะผู้หญิงเป็นเพศที่ซบถไม่ได้หรือคะ ผู้คิดประดิษฐ์ออกแบบรถยนต์เขาค้นคว้าและตราหน้ามาเลยหรือว่าผู้ชายเท่านั้นเป็นเพศที่

ได้นั่งหลังพวงมาลัย...ผู้ชายไม่ใช่เทวดา น.31), (ผู้ชายคงลืมไปแล้วมั้งว่าไอ้ผู้หญิงที่เดินขวัจใจไปมานะก็ Specie เดียวกับมันหัวใจหัวใจอะไรก็มีเหมือนมันทุกอย่างต่างกันที่ระบบสืบพันธุ์เท่านั้นเอง ..แก้เผ็ดผู้ชาย น.11) ซึ่งทางเลือกในการต่อสู้ของผู้หญิงได้ถูกเสนอไว้ 3 ทาง ดังนี้ (Eisenstein 1984 อ้างใน วารุณี, 2545 : 214)

หนึ่ง เข้าไปสู่โลกของสาธารณะของผู้ชายและต่อสู้กับผู้ชายตามกติกาของผู้ชาย (ถ้ามีความรักแล้วต้องเตรียมรับมือกับความเจ็บปวดอยู่คนเดียวน่าจะดีกว่า และถ้าเห็นว่าเราเป็นเพียงแค่ว่าของเล่นก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราต้องจริงจังกับเขา ให้คิดเสียว่าเขาคือของเล่นชิ้นหนึ่งของเรานั่นกัน.. ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้ น.28), (เรารู้สึกว่าในเมื่อผู้ชายเลือกที่จะหลอกผู้หญิงไปฝันได้ เราเองที่มีสิทธิ์เทียบเท่าก็สามารถทำได้ไม่ต่างกัน ดีซะอีกไม่ต้องรู้สึกเสียใจด้วยซ้ำแถมมีอิสระเต็มตัวในการเลือกมันหมดยุคแล้วที่ผู้หญิงจะมานั่งเสียใจให้กับผู้ชายถ้ามีโอกาสที่ทำได้ก็ทำเถอะไม่เสียหาย ถ้ามีโอกาสเปลี่ยน ได้ก็เปลี่ยนเถอะเพราะทุกอย่างเสมอภาค... แก้เผ็ดผู้ชาย น.53

สอง ออกจากโลกของผู้ชายเพราะมองว่าเป็นโลกที่ถูกครอบงำโดยระบบชายเป็นใหญ่
สาม เข้าไปสู่โลกของผู้ชายเพื่อเปลี่ยนแปลงมัน โดยพยายามเสนอคุณค่าใหม่ที่เป็นหญิง (มันถึงเวลาแล้วล่ะที่เราต้องมาคิดกันจริงๆ จังๆ ว่าทำอะไรให้ผู้ชายจะหันกลับมาให้ความสำคัญกับผู้หญิง นิมเป็นหนึ่งในจำนวนผู้หญิงที่ขอเปลี่ยนไม่ใช่เพราะเราหมดความอดทนที่จะเป็นฝ่ายถูกระทำเพียงฝ่ายเดียวนะ แต่นิมเบื่อค่ะเบื่อกับที่จะต้องเป็นเพียงของเล่นที่ผู้ชายลบลบล่าขำเล่นแล้วก็เอาไปมาท์ไปม๊...แก้เผ็ดผู้ชาย น.57)

จากข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความคิด กำนิมและทัศนคติที่มีต่อเรื่องสิทธิความเท่าเทียมกันระหว่างเพศในปัจจุบัน ผู้หญิงเริ่มที่จะคิดถึงตัวเองคิดถึงความสุขของตนเอง คิดถึงฐานะที่ไม่เท่าเทียมของตนเอง เห็นได้ว่าผู้หญิงสมัยใหม่มิได้ยินยอมเป็นเบี้ยล่างของผู้ชายอีกต่อไปและในอีกหลายตอนที่พบในงานเขียน เช่น ตอนที่ผู้เขียนทะเลาะกับสามีแล้วถูกสามีใช้กำลังทำร้าย ผู้เขียนจึงตอบโต้กลับไปบ้าง (ตอนทะเลาะกันมันโมโหแล้วเงื้อมมือตบหน้าฉันฉลาดแรงๆ ทีนี้ โหตอนนั้นนะเลือดขึ้นหน้าฉันต๋อยสวนมันกลับไปทันควันเลย... เขตปลอดผู้ชายเต่าถุย น.49), (ทำไมพวกไอ้ผัวเลวๆ มันถึงคิดว่าเมียเป็นที่รองรับคัมภีร์ของมันตลอด 24 ชั่วโมงหรือ ใจถ้าอีกฝ่ายไม่ยินยอมมันก็ถือสิทธิ์ความเป็นผัวอยากจะนอนกับเราเมื่อไหร่ก็ได้เธอ... เขตปลอดผู้ชายเต่าถุย น.56)

มองว่าความรักที่เป็นเรื่องพันธนาการเป็นเรื่องผูกมัดทำให้ไม่มีอิสระ (ต้นเหตุของการหมดความสุขของคุณคือเขาคอนั่น ฉันขอแนะนำว่าบางครั้งการอยู่โดดเดี่ยวแต่ยังคงเห็นความงามของธรรมชาติรอบกายยังดีกว่าจะอยู่กับผู้ชายที่ทำให้คุณไร้จิตใจและไร้คุณค่า... ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้ น.7) และความรักที่เป็นความมีเสรีภาพเป็นอิสระต่อกันไม่ยอมทำให้ความรักมาเป็นเรื่องผูกมัดแต่ละฝ่าย (“มาบ่อยค่ะ” ที่ต้องตอบแบบนี้ก็เพื่อให้เค้าเข้าใจว่าฉันนะเป็นพวกที่เอวรักสนุก ไม่มีอะไร

น่าหนักใจหลังจากเสร็จสิ้นภารกิจบนเตียง ก็แยกกันไปแบบไม่มีภาวะผูกพันหรือนั่งหิวผมฟูผมฟาย... แก่เผ็ดผู้ชาย น.79)

ขณะเดียวกัน มีการวิพากษ์อคติทางเพศที่เกิดขึ้นกับเพศหญิงของนักเขียนเองเป็นครั้งคราว (เกิดเป็นหญิงทำไมถึงได้ลำบากแบบนี้จะคิดไปรักไปชอบเครื่องดนตรีไทยถึงจบก็ไม่ใช่นิสัย... แก่เผ็ดผู้ชาย น.14), (.อยากเป็นผู้ชายให้มันรู้แล้วรู้รอดคิดจะเอาที่ไม่ต้องกังวล ที่กินที่เที่ยวที่ปลดปล่อยมี เป็นร้อยหรือถ้าเงินน้อยแค่เดินเข้าห้องน้ำแล้วช่วยตนเองก็เป็นอันเสร็จ กรรมวิธีแบบนี้ของผู้ชายมี เยอะจนผู้หญิงที่ถูกผู้ชายทิ้งอย่างเราขังอิจฉา... แก่เผ็ดผู้ชาย น.15) , (ก็ทำไปได้เกิดเป็นหญิงเรื่องหนัก หัวที่นอกจากหัวแล้วก็ไอ้เรื่องพวกนี้แหละ (เสื้อผ้า ร้องเท้า กระเป๋าน้ำหอม...) ถ้าเราเลือกเกิดได้ชาติ หน้าเราขอเกิดเป็นผู้ชายดีกว่าไม่มีปัญหามากขนาดนี้...แก่เผ็ดผู้ชาย น.182)

จากการวิเคราะห์งานเขียนของนักเขียนยังพบว่า ความคิดและทัศนคติของนักเขียนสตรี ส่วนใหญ่มีความคิดว่าผู้ชายที่เป็นคนดีหายากหรือแทบไม่เหลือแล้ว สาเหตุเพราะส่วนใหญ่ที่เจอมา มีแต่ผู้ชายที่ไม่ดีทั้งนั้น (ชายดีๆ หายากยิ่งกว่าผงทองตามหนองน้ำ... ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้ น.36) , (ไอ้คำที่เคยได้ยินมาตั้งแต่เด็ก ๆ ว่าผู้ชายเป็นเพศที่แข็งแรงต้องปกป้องผู้หญิงสงสัยผู้ชายดี ๆ แบบนี้คงจะ เหลือแต่ในนิยายซะแล้วมั้งเพราะหันหน้าไปถามผู้ชายตัวไหน ร้อยละ 70 ยอมรับว่าเคยเลวแบบเต่าลุย มาก่อน...เขตปลอดผู้ชายเต่าลุย น.61), (เขาคือผู้ชายดี ๆ ที่ไม่ค่อยเหลือแล้วในโลกก็ว่าได้! และดีไม่คิด อาจจะเป็นหนึ่งในร้อยคนสุดท้ายด้วยซ้ำ!!! (ไม่นับรวมบุคคลทางศาสนา ผู้ชายดี ๆ ที่มีเมียแล้ว อีก พวกที่มีผิวและพวกสุดท้ายคือผู้ชายดีที่ตายไปแล้ว)... ผู้หญิงโศคร้ายกับผู้ชายसारเลว น.68)

จากผลการวิเคราะห์ความคิดค่านิยมและทัศนคติของผู้หญิงตามแนวคิดของ Simone de Beauvoir ที่มีต่อความรักความสัมพันธ์ พบว่า ยังมีลักษณะของความเป็นผู้หญิงสมัยเก่าหลงเหลือให้เห็นอยู่บ้าง คือมีลักษณะของความเป็นฝ่ายรับหรือเป็นผู้ถูกกระทำ (Passive) และยังมีความคิดค่านิยม และทัศนคติต่อตนเองน้อยดูถูกตนเอง เห็นตนเองเป็นคนไม่มีค่าถ้าถูกผู้ชายที่เธอรักไม่สนใจ แต่ในยุคสมัยเดียวกันก็ได้พบเห็นลักษณะของความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่ปรากฏในงานเขียนอยู่จำนวนมาก หลังจากเธอเรียนรู้ประสบการณ์ชีวิตก็กลับเป็นฝ่ายที่ตัดสินใจเลือกเองบ้าง โดยเลือกที่จะนึกถึงความสุขของตนเองก่อนผู้หญิงยุคนี้จึงนับถือตนเอง เข้าใจถึงคุณค่าของตนเองมากขึ้นมีอิสระในการ ดำเนินชีวิตด้วยตนเอง และดำรงอยู่ในสถานะของผู้เลือกหรือกล้าเป็นฝ่ายริเริ่มแสดงออกเรื่อง ความสัมพันธ์ (active) มากกว่าจะยินยอมตกอยู่ในสถานะเป็นผู้ถูกเลือก

โดยพบว่างานเขียนสตรีสมัยใหม่มีการบอกเล่าเรื่องราวประสบการณ์ทางเพศ และแสดง ออกถึงความต้องการทางเพศของตนเองอย่างโจ่งแจ้งชัดเจน ผู้หญิงยังมีสถานะเป็นผู้กระทำทางเพศ เพราะเธอเป็นฝ่ายเลือกที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเพศชายก่อน และยังเป็นช่วงเวลาซึ่งพฤติกรรมทางเพศ

ของผู้หญิงถูกนำเสนอออกมาในแง่มุมที่แตกต่างจากอดีต แสดงให้เห็นการขยายเขตเพศสภาพ (gender) ของผู้หญิงจากที่เคยมีมาในวรรณกรรมไทย และแสดงให้เห็นว่าเพศวิถีไม่ใช่เรื่องต้องห้ามที่เก็บไว้เป็นเรื่องส่วนตัวของผู้หญิงสมัยนี้อีกต่อไป อีกทั้งผู้หญิงยุคใหม่พยายามเรียกร้องสิทธิความเท่าเทียมกันทางเพศ โดยวิธีการเข้าไปอยู่ในโลกของผู้ชายใช้กติกาตามของผู้ชายเพื่อแสดงให้เห็นว่าทุกอย่างสามารถเท่าเทียมกันเรียกได้ว่าเป็นการปฏิวัติทางเพศของผู้หญิงรุ่นใหม่

4.2 การวิเคราะห์ภาพสะท้อนในสังคมไทยที่ปรากฏในผลงานของนักเขียนสตรีทางด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ภาพสะท้อนในสังคมไทย ที่ปรากฏในผลงานของนักเขียนสตรีทางด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์ ซึ่งพันธกิจที่สำคัญของผู้ผลิตงานวรรณกรรมมิได้มีเพียงการให้ความบันเทิงแต่รวมถึงการสะท้อนภาพและเสนอปัญหาสังคม อันแสดงให้เห็นถึงความเป็นจริงบางอย่างที่ดำรงอยู่ในสังคมไทย แต่ไม่ว่าผู้ผลิตวรรณกรรมจะกล่าวว่าเขาผลิตวรรณกรรมขึ้นเพื่อสนองความพอใจส่วนตัวหรือไม่มีเจตนาสะท้อนปัญหาสังคมไม่ต้องการชี้แนะหรือชี้นำสังคม อย่างไรก็ตามคือการที่เราทราบดีกว่า “ไม่มีศิลปินคนใดสร้างสรรค์งานในสุญญากาศเราจึงเรียนรู้บางสิ่งได้เสมอ จากความพยายามที่จะเอาตัวเราเข้าไปอยู่ในกรอบทางสติปัญญาและวัฒนธรรมของผู้เขียน”¹ อิทธิพลของสังคมที่มีต่อวรรณกรรมหรือการเอ่ยอ้างถึงสังคมในวรรณกรรมย่อมเป็นสิ่งปกติที่เกิดขึ้นตลอดเวลาเสมอมา

การศึกษาเรื่องภาพสะท้อนนั้น งานวรรณกรรมทำหน้าที่เป็นเพียงกระจกที่ส่องสะท้อนให้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริง ภาพสะท้อนที่ปรากฏในงานเขียนนั้นจึงมิใช่อะไรอื่นนอกจากสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ ในสังคม ดังนี้

- 4.2.1 ผู้หญิงกับพื้นที่การทำงาน
- 4.2.2 ผู้หญิงกับความเป็นวัตถุทางเพศ
- 4.2.3 ผู้หญิงกับร่างกาย
- 4.2.4 ผู้หญิงกับพรหมจรรย์

งานเขียนที่นำมาศึกษานั้น ประเด็นหลักที่จะนำเสนอคือการวิเคราะห์ทางด้านรูปแบบความรักความสัมพันธ์อันจะสะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นภาพสะท้อนของผู้หญิงกับพื้นที่การทำงาน (ผู้ชายไม่ใช่เทวดา) ความไร้อำนาจของสตรีกับสิทธิในร่างกายคือ ภาพสะท้อนของผู้หญิงกับความเป็นวัตถุทางเพศเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน (เขตปลอดภัยผู้ชายแต่ถูกผู้หญิงโชคร้ายกับผู้ชายสารเลว) ร่างกายของผู้หญิงยุคใหม่ (ทั้งมันซะผู้ชายพรรค์นี้, แก่เฝ้าผู้ชาย) กับการหลีก

เลียงความเป็นเบี้ยล่างทางเพศ ร่างกายในฐานะเครื่องมือทางสังคมหรือการใช้ร่างกายเพื่อการแก้แค้น และภาพสะท้อนของผู้หญิงกับค่านิยมเรื่องพรหมจรรย์ (แก่เผ็ดผู้ชาย) ผู้หญิงยุคใหม่ที่คิดว่าการเสียตัวเป็นเรื่องธรรมดาในชีวิตของเธอ

4.2.1 ผู้หญิงกับพื้นที่การงาน – ในผู้ชายไม่ใช่เทวดา

แต่เดิมบทบาทและความรับผิดชอบของผู้หญิง จำกัดอยู่ภายในครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ ผู้หญิงสมัยก่อนอยู่ในอำนาจของสามี ตั้งให้ทำอะไรก็หันหน้าก้มตาไปไม่มีสิทธิออกความเห็นแม้ทำโทษเมียชนิดก็ยอมได้ อันเนื่องจากประเพณีที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาที่ผู้หญิงมีหน้าที่ดูแลบ้านและอบรมเลี้ยงดูเด็กขณะที่ผู้ชายต้องออกไปทำงานนอกบ้านเพื่อหาเงินมาใช้จ่ายในครอบครัว ซึ่งภรรยายังคงถูกเปรียบเป็นช้างเท้าหลังที่ต้องทำตามหัวหน้าของครอบครัวคือสามีซึ่งเป็นช้างเท้าหน้า (อรสม, 2547) ทุกวันนี้รูปแบบดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปเมื่อภาวะเศรษฐกิจและสังคมผลักดันให้ผู้หญิงก้าวออกจากพื้นที่ในบ้านมาสู่โลกของพื้นที่การงานนอกบ้าน ถือเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมไทยสมัยใหม่มานานแล้ว การที่ผู้หญิงมีความเป็นอิสระทางเศรษฐกิจไม่ต้องพึ่งพารายได้จากใครเพื่อที่ยืนยันได้ว่าผู้หญิงมีความสามารถทัดเทียมกับผู้ชายในทุก ๆ ด้านเป็นการขยายพื้นที่ทางสังคมของผู้หญิงออกไปไม่จำกัดอยู่เพียงแค่ความเป็นแม่ศรีเรือนเท่านั้น

ดังที่สตรีนิยมสายเสรีนิยม (liberal feminism) เน้นความเท่าเทียมทางสิทธิระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายในด้านการเมืองและเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในเรื่องที่สิทธิเสรีภาพของผู้หญิงต้องไม่ถูกปิดกั้นอีกต่อไปผู้หญิงต้องมีความเสมอภาคกับผู้ชายในทุกๆ ด้าน เช่น ผู้หญิงสมัยใหม่สนใจเรื่องงานสังคมนอกบ้าน (บางครั้งกินอาหารมันไม่ใช่แค่สักแต่ยัด ๆ ๆ อาหารเข้าปากโดยปราศจากศิลปะและบรรยากาศเช่นที่โกวเล้งได้กล่าวไว้ถึงการร่ำสุราของบุรุษเพศ ข้าพเจ้ามิได้ชมชอบรสชาติของสุราแต่ข้าพเจ้าชมชอบบรรยากาศของการร่ำสุรา สตรีเพศหลายคนก็เป็นเช่นกันผู้หญิงอาจไม่ได้นิยมชมชอบรสชาติอาหารสักเท่าไรแต่เมื่อได้อยู่กับเพื่อนที่รู้ใจ ครอบครัวที่อบอุ่นการล้อมวงกินอาหารที่ละลานๆ ก็ทำให้ผู้หญิงมีความสุขยิ่งกว่าการไปกินข้าวที่ร้านราคาแพงกับผู้ชายแยกๆ สักคนอีก น.70)

และการประกอบอาชีพการงานของผู้หญิง ถือเป็นบุญแจสำคัญที่ทำให้พวกเธอมีอำนาจต่อรองกับผู้ชายมากขึ้นอันเป็นผลมาจากสิทธิเหนือรายได้ของตนเอง (เสนาะ, 2548:108) (แต่สำหรับคนที่พออดฟันเก็บเงินได้สักก้อนก็คงอยากถอยรถออกมาขับเองให้มันสบายใจสบายกาย ไม่ต้องรอเที่ยวแห่งเดียวตายคาบ้าน เพราะไม่มีใครมารับจะไปจะกลับมีธุระที่ไหนใกล้ไกลก็ไปได้ด้วยขา

¹ Henry Nash Smith. Democracy and Novel. (New York : Oxford University Press, 1978), p.4, อ้างถึงใน สุธา ศาสตรา, วรรณคดีเปรียบเทียบ (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, หน้า 131.

ของตัวเอง น.33)

เมื่อผู้หญิงสมัยใหม่เรียกร้องทำงานนอกบ้าน (แต่คุณขา..เมื่อยุคเปลี่ยนกาลเวลาเปลี่ยนโลก มันหมุนนะจะคุณไม่ได้หยุดอยู่กับที่ ผู้หญิงเริ่มมีบทบาทในสังคมชีวิตทรัพย์สินและเงินทองมากขึ้น ไม่ดีหรือคะที่ผู้หญิงจะเป็นอีกแรงหนึ่งที่ช่วยหาเงินเข้าบ้านไม่ต้องมานั่งขัดกระดาษไปวันๆ แกรมไม่ต้องเป็นเห็บหมัดคอยรัดรีดเงินจากคุณอยู่ทุกเดือน ๆ น.140) และสังคมได้ให้โอกาสผู้หญิงที่มาทำงานนอกบ้านมากขึ้น สอดคล้องกับคุณลักษณะแบบกุลสตรีได้ถูกแทนที่ด้วยตรรกะของสังคมสมัยใหม่ที่คาดหวังให้ทั้งผู้หญิงและผู้ชายต้องแบกรับภาระนอกบ้านร่วมกัน (โหนดผู้หญิงจะต้องช่วยหาเงินเข้าบ้าน บางทีทั้งงานราษฎร์งานหลวงพ่วงด้วยงานการกุศลอีกมธุ น.38) เหมือนที่เธอมีความคิดว่าโลกปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว ผู้หญิงสมัยนี้จึงไม่เหมือนสมัยก่อนที่บทบาทผู้หญิงต้องเป็นแม่ศรีเรือน (ผู้ชายอาจหลงลืมไปว่ายุคสมัยมันเปลี่ยนไปอะไร ๆ มันก็ต้องเปลี่ยน น.38), (คุณผู้ชายต้องเข้าใจนิดหนึ่งนะคะ ว่าสมัยนี้ลูกผู้หญิงที่ไปเข้าครัวช่วยแม่โขงน้ำพริกไปก็ ๆ สับหมูเป็กๆ ช่วยเค็ดนั้นหันนี้มันไม่ค่อยจะมีแล้วละคะ น.40)

ถึงแม้สังคมจะเปิดโอกาสให้ผู้หญิงทำงานนอกบ้าน แต่ตัวตนของผู้หญิงยุคใหม่ก็เข้าปะทะกับคำสอนความคาดหวังแบบเก่าที่ยึดถือกันมาแต่โบราณ (ผู้หญิงถูกคาดหวังและ โคนสังคมโยนหน้า ที่มาว่าเธอต้องเป็นเมียที่ดีเป็นแม่ที่ดี คอยปรนนิบัติสามี เลี้ยงลูกให้ดีไม่มีที่ติ ดูแลบ้านให้สะอาด สะอ้านแล้วโหนดจะต้องดูแลตัวเองไม่ปล่อยให้ฮ้วนพละละเทะ เพราะนอกจากเรื่องการบ้านแล้วที่ล้ำคณูเรื่องการมุ่งก็อย่าให้ขาดตกบกพร่อง น.64) อาจเป็นไปได้ว่าถูกครอบงำ (dominated) โดยความเป็นผู้หญิงในแบบที่สังคมทั่วไปเข้าใจกัน(จะว่าเป็นประเพณีเป็นวัฒนธรรมเป็นกรรมแต่เก่าก่อนหรือใครจะสอนมาก็ตามแต่ ผู้หญิงก็เกิดมาด้วยความกดดันจากเพศตรงข้ามแล้วว่าเธอต้องเป็นกุลสตรียกย่องสามีไว้เหนือหัวเพราะหัวคือพระเจ้า! น.37)

เนื่องจากผู้หญิงไทยทำงานนอกบ้านเป็นปรากฏการณ์ที่มีมาช้านานแล้ว แต่การทำงานของผู้หญิงดูเหมือนยังไม่มั่นคงเท่าไรนัก เนื่องจากพื้นที่ในโลกภายนอกเป็นโลกของชายเป็นใหญ่ ผู้หญิงก็ยังคงทำงานอยู่ในระบบที่ชายเป็นใหญ่ ดังนั้นเมื่อผู้หญิงทำงานนอกบ้านเธอจึงต้องกังวลกับปัญหาต่างๆ มากมายในที่ทำงาน (ทุกวันนี้เหนื่อยจะตาย งานการที่ทำกันอยู่ก็หนักหนาสาหัส ฟัดแหลกกับหัวหน้าบ้าระห่ำ หรือตีรันฟันแทงกับเพื่อนร่วมงานที่คอยมาแย่งเก้าอี้ที่แทบจะซื่ออยู่แล้ว น.26) และปัญหาหลักของผู้หญิงทำงานในสังคมไทยปัจจุบัน จึงเป็นปัญหาเรื่องการแบกรับภาระทั้งงานนอกบ้านและงานในบ้าน (อมรา, 2548)

ขณะที่งานนอกบ้านเพิ่มพูนขึ้นมานั้นแต่งานในบ้าน (ของเดิม) ก็ยังคงมีอยู่เช่นเดิม ซึ่งพวกเธอยังถูกคาดหวังว่างานในบ้านก็ต้องไม่ขาดตกบกพร่อง ไม่ว่าจะเป็นการทำความสะอาดบ้านซักผ้า ทำกับข้าวและเลี้ยงลูกในขณะที่ผู้ชายไม่ต้องรับภาระงานในบ้าน ส่งผลให้เกิดภาวะตึงเครียดกับผู้

หญิง (ก็ทุกวันนี่ชีวิตจริงของผู้หญิงมันแทบแคคคั่นอยู่แล้วไหนจะต้องเป็น working woman ทำตัว
 แก่นๆ เมื่ออยู่นอกบ้าน หน้าที่การงานก็ไม่ให้บกพร่องเพราะลูกน้องผู้ชายมันจ้องจะเลื้อยขาอยู่ทุก 3
 เวลาหลังอาหารแล้วเมื่อกลับบ้านก็ต้องสวมวิญญาณผีบ้านผีเรือน ไม่แซะเขียนเรื่องการกินอยู่ ปัดกวาด
 เช็ดถู ดูแลความเรียบร้อยแล้วยังต้องคอยอาบน้ำมา แล้วก็หาอะไรให้ผู้ชายกิน นี่ยังไม่นับเลี้ยงลูกอีก
 นะ โอ๊ย...สารพัดสารเพ น.9), (แล้วยังสมัยนี้ผู้หญิงก็ต้องมีร่าง working woman สิ่งเข้ามาอีกตัว
 โอ๊ย! ปวดหัวเข้าไปอีกทำงานนอกบ้านเสร็จก็ต้องตาลีตาเหลือกสัดเปลือกหูดทำงานมาทำหน้าบาน
 คอยทำอาหารต้อนรับสามี น.64-65) และสำหรับสตรีที่ทำงานนอกบ้านด้วยแล้ว นักสตรีนิยมเห็นว่า
 เธอเหล่านี้ถูกกดขี่เอารัดเอาเปรียบและต้องแบกรับภาระหนักขึ้นเป็นสองเท่าจากปกติ (อ้างใน ศิริ
 รัตน์, 2538 : 17)

ดังนั้น การดูละคร โทรทัศน์ของผู้หญิง จึงเป็นการปลดปล่อยให้เธอได้หลบหนีไปชั่วคราว
 จากชีวิตประจำวันที่ต้องแบกรับภาระทั้งงานนอกบ้านและงานในบ้าน อย่างไรก็ตาม การดูละคร โท
 ทัศน์ของผู้หญิงที่ Mary Ellen Brown ได้ใช้แนวคิดของ Mikhail Bakhtin ที่กล่าวถึงการวิเคราะห์
 งานคาร์นิวัล (Carnival) ว่าภายใต้การกำกับของโครงสร้างทางสังคม มนุษย์จำเป็นต้องแสวงหาพื้นที่
 ที่ในการต้านทานหรือท้าทายกฎระเบียบแห่งสังคม Brown ได้ใช้ทัศนะดังกล่าวของ Bakhtin มา
 อธิบายเรื่องการดูละคร โทรทัศน์ของกลุ่มผู้ชมสตรีว่า หากโลกความจริงผู้หญิงถูกกดขี่จากโครงสร้าง
 ทางสังคม (จากค่านิยมชายเป็นใหญ่) ในการดูละคร โทรทัศน์ผู้หญิงกลับจะรู้สึกว่าคุณมีอำนาจมากขึ้น
 เมื่อได้ใช้ละครท้าทายโลกความเป็นจริง ทั้งนี้เพราะละครให้ความรู้สึกสมจริงเป็นการสร้างการเล่น
 แบบ (mimicy) หรือเป็นการให้โอกาสผู้หญิงได้ซักซ้อม (rehearsal) เหตุการณ์บางอย่างในจินตนา
 การก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้นจริง (กาญจนา แก้วเทพ ,2545 : 220)

กาญจนา แก้วเทพ (2545 : 219) ได้อธิบายถึงเหตุผลสำคัญที่คนชอบดูละครไว้ก็เพื่อ
 บรรเทาความตึงเครียดที่เผชิญหน้าอยู่ในชีวิตประจำวันเป็นการลดทอนความขัดแย้ง (tensions) ใน
 โลกความเป็นจริง (ละครทำให้การกลับบ้านของผู้หญิงมีความหมาย นอกเหนือไปจากภาระอันมาก
 มายที่ต้องทำ เพราะต้องรับกรรมกับคำว่าแม่บ้านแม่ (ผี) เรือน น.10) หรือการดูละครเพื่อปลดปล่อย
 ตัวเองออกจากกิจกรรมชีวิตที่ซ้ำๆ ซากๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องครอบครัวการงานหรือการต่อสู้แย่งชิงต่าง
 ๆ ในชีวิตจริง (ทำไมคะผู้หญิงชอบเพื่อฝัน อยากเป็นนั่นอยากเป็นนี่มันมีความผิดตรงไหนเพราะยัง
 ไงในชีวิตจริงมันก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้แล้วนี่ ต้องทนรับบทเป็นนางแจ้วคอยให้คุณชายโงกสับเข้ายันค้ำ
 น.10-11) หรือเพื่อทดแทนบางสิ่งที่ขาดหายไปในโลกของความเป็นจริง เป็นกลไกแห่งการระบาย
 ออกจากทางสังคม (Social outlets) อย่างหนึ่ง ผู้หญิงหลายคนก็มักคิดว่าเนื้อหาในละครนั้นมีส่วนเสียที่
 เหมือนกับชีวิตของตนเอง (ดิฉละครมันผิดตรงไหน ไม่เคยได้ยินหรือคะว่าดูละครแล้วให้ย้อนดูตัว
 น.9), (อย่าแปลกใจถ้าได้เห็นผู้หญิงอยู่ดีๆ ก็นั่งอมยิ้มหยาดยิ้ม หรือทำหน้าตาเคลิ้มตอนพระเอกกับ

นางเอกก็ก๊อกรัน แล้วถ้าจับปล้นผู้หญิงเกิดน้ำตาหยดตึงๆ ก็อย่าเพิ่งวิ่งหนี ของอย่างนี้มันอิน...อินกับชีวิตตัวเอง น.10)

เมื่อสังคมไทยเปิดโอกาสให้ผู้หญิงยุคใหม่ประกอบอาชีพนอกบ้าน ทำให้เปลี่ยนบทบาทหน้าที่ของผู้หญิงจากการเป็นแม่บ้านมาเป็นผู้หญิงทำงานก็ตาม แต่สังเกตได้ว่าแม้ยุคสมัยจะเปลี่ยนแปลงไปเพียงใด แต่ความคาดหวังจากผู้ชายในเรื่องที่ผู้หญิงจะต้องเป็นแม่ศรีเรือนนั้นยังคงมีให้เห็นอยู่บ้าง การที่ผู้หญิงต้องทำงานบ้านเป็นบทบาทหน้าที่ซึ่งสังคมชายเป็นใหญ่ (patriarchy) บังคับหยิบยื่นให้ผู้หญิง (ซีโมน เดอโบวัวร์ อ้างใน เสนาะ, 2548 : 41) (พอกลับบ้านปุ๊บหัวสมองจะหลุดมือเท้าจะกุดทันที หยิบนู่นจับนี่ก็ไม่ได้เรียวแรงหายไปในบัดดลคล้ายคนเป็นง่อยยังงัยงั้น น.38) แสดงให้เห็นว่าผู้ชายยังคงล้าหลังอยู่กับการเรียกร้องให้ผู้หญิงของตน อยู่แต่ในพื้นที่ครัวเรือนแบบเดิม ๆ (ผู้ชายมักจะมีคามอยากให้ผู้หญิงเป็นนั่นเป็นนี่ไม่มีที่สิ้นสุด และหนึ่งในนั้นคืออยากให้เป็นแม่ศรีเรือน น.37), (ผู้ชายคาดหวังให้ผู้หญิงต้องเพียบพร้อมมีคุณสมบัติเยี่ยมยิ่งกว่านางงามคนไหนทำไม่ได้ก็บ่นคำแล้วพานเอาไปเปรียบเทียบกับคนนั้นคนนี่ ทั้งๆ ที่ผู้หญิงเราก็ได้พยายามเท่าที่ความสามารถและเวลาจะเอื้ออำนวย น.37-38)

จากการวิเคราะห์ข้างต้น พบว่าผู้หญิงสามารถทำทาสกฏเกณฑ์ที่ต้องตกอยู่ภายใต้สังคมชายเป็นใหญ่ที่จำกัดหน้าที่ผู้หญิงเพียงในบ้าน แต่ยังคงพบเห็น “ความเป็นหญิง” (บทบาทของผู้หญิง / ชีวิตครอบครัว) ว่าเป็นเรื่องสำคัญอยู่ในปัจจุบัน ทำให้ผู้หญิงมีลักษณะซับซ้อนอยู่ในตัวเองเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้หญิงล้วนดำรงอยู่ในโครงสร้างที่ตึงเครียด กล่าวคืออยู่ในความขัดกันระหว่างแรงกดดันสู่ความก้าวหน้าทางหน้าที่การงาน เสรีภาพ กับแรงกดดันในทิศทางตรงกันข้ามเพื่อให้ผู้หญิงกลับคืนสู่ความเป็นกุลสตรีและความเป็นเมียและแม่ที่ดี ภาพเหล่านี้เป็นเป็นภาพสะท้อนจารีตแบบเดิมที่ยังให้ความสำคัญกับพื้นที่ในครัวเรือนและการเป็นผู้หญิงยุคใหม่ในโลกของพื้นที่การงานนอกบ้าน

4.2.2 ผู้หญิงกับความเป็นวัตถุทางเพศ

แนวคิดสตรีนิยมสายถอนรากถอนโคน อธิบายว่าการกดขี่ผู้หญิงเกิดขึ้นเพราะเธอเป็นผู้หญิงหรือผู้หญิงถูกกดขี่เพราะเพศของเธอ (อ้างใน วารุณี, 2545 : 89) ความไม่เท่าเทียมกันทางเพศที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ (Patriarchy) ระบบชายเป็นใหญ่ หมายถึง ระบบของโครงสร้างสังคมและแนวปฏิบัติที่ผู้ชายมีความเหนือกว่ากดขี่และเอารัดเอาเปรียบผู้หญิง และอาจตีความต่อไปได้ว่าสอดคล้องกับแนวคิดนักสตรีนิยมในแนวสุดขั้ว (radical feminist) นั่นคือ ศัตรูของผู้หญิงได้แก่เพศชายทุกคน (เพราะเป็นตัวแทนของปิตาธิปไตย) ส่วนผู้หญิงล้วนเป็นมิตร (เพราะต่างก็ผ่านประสบการณ์การถูกกดขี่ด้วยอำนาจของปิตาธิปไตยมาเหมือนกัน), (.หลังจากนี้ลี มุกยังกะจี๋เข้า

ต้องปรนนิบัติมันทุกอย่าง..มุกในภาพที่ไอ้สุดคนรักคือช่างทำหลัง ห้ามมีปากเสียงเป็นเหมือนผู้หญิงไทยเมื่อร้อยปีที่แล้วต้องยอมตัวทุกอย่าง... เขตปลอดผู้ชายเต่าลุย น.127)

การลวนลาม การคุกคามทางเพศ การทุบตีทำร้ายร่างกายหรือแม้กระทั่งการข่มขืนนั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางอำนาจในสังคมแบบปิตาธิปไตย (Patriarchy) เป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ผู้หญิงตกเป็นรองผู้ชายและผู้หญิงไม่ปรารถนาจะเข้าสู่ความสัมพันธ์ทางเพศ แต่เธอก็ไร้อำนาจที่จะต้านทานโดยเฉพาะในสังคมที่ไม่เท่าเทียมกัน ผู้ที่อ่อนแอกว่ายอมกลายเป็นเหยื่อให้แก่ผู้ที่แข็งแรงกว่าได้ระบายออก ดังนั้นผู้หญิงจึงตกเป็น “เหยื่อทางเพศ” ของผู้ชายส่งผลต่อร่างกายจิตใจและวิถีในการดำรงชีวิต ซึ่งการถูกระงับทางเพศนี้สร้างความอับอายให้กับผู้หญิงอย่างมากและการออกมาเปิดเผยเรื่องราวเพื่อจะเอาผิดกับผู้ชายก็เท่ากับสร้างความอับอายให้กับผู้หญิงเพิ่มขึ้นอีก

ดังนั้น ในโลกของงานเขียนจึงเป็นพื้นที่ที่ผู้หญิงได้แสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริงให้กับคนที่เห็นเพศเดียวกันได้เห็นอกเห็นใจกัน เป็นเรื่องผู้หญิงไม่ควรจะนั่งเงียบหรือปิดกั้นอีกต่อไป แต่จะต้องเปิดเผยต่อสาธารณะชนให้ร่วมรับรู้และเห็นเพื่อการเปลี่ยนแปลงสถานภาพที่ดีขึ้นของสตรี (ภัทรพร, 2538 : 31) ดังที่มีคำกล่าวไว้ว่าวรรณกรรมสตรีจึงถือเอาเรื่องเฉพาะบุคคลเป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นต้องเปิดเผยในสังคมเพื่อการเปลี่ยนแปลงไปสู่สภาพที่ดีกว่าของสตรี เพราะการได้เผชิญปัญหา และการได้เห็นภาพได้รับรู้สภาพที่เป็นไปในชีวิตประจำวันเป็นประสบการณ์ส่วนตัวของตนที่ถูกสังคมจำกัดโดยการเลือกปฏิบัติทางเพศ วรรณกรรมสตรีจึงทำให้สตรีผู้อ่านเอาชนะการอยู่กับปัญหาของตัวเองอย่างโดดเดี่ยว หากทางแก้ไขปัญหาสถานภาพสตรีให้เป็นที่ควรจะเป็น (ศิริรัตน์, 2538 : 19)

งานเขียนที่นำมาศึกษานั้นประเด็นหลัก ได้แก่เรื่องรูปแบบความรักความสัมพันธ์ซึ่งล้วนเกิดขึ้นจริงในสังคมปัจจุบันที่ฝ่ายหญิงตกเป็นเหยื่อหรือเป็นผู้ถูกระงับจากเพศชาย ที่ใช้ความได้เปรียบทางกายภาพรังแกเพศหญิงผู้ซึ่งเป็นเพศที่มีกำลังน้อยกว่า ทั้งการข่มขู่ใช้กำลังบังคับขืนใจหรือเรื่องของผู้หญิงที่ต้องทำแท้งอันเนื่องจากการตั้งครรภ์ที่ไม่พร้อมหรือเห็นผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุทางเพศทั้งหมดนี้ล้วนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ที่ไม่เสมอภาค ระหว่างชายกับหญิงในสังคมไทย พบในเขตปลอดผู้ชายเต่าลุย ดังต่อไปนี้

ความไร้อำนาจของสตรีกับสิทธิในร่างกาย

การทำร้ายทุบตีผู้หญิงเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่มีมานานแล้ว โดยเกิดมาควบคู่กับแนวคิดที่ว่า “ผู้หญิงเป็นวัตถุในบ้านชั้นหนึ่งของผู้ชาย” ปัญหาการใช้ความรุนแรงต่อเพศหญิงที่ถูกเพศชายซึ่งมีร่างกายแข็งแรงใหญ่โตกว่าทำร้ายร่างกายยิ่งนับวันยิ่งพบมากขึ้นในสังคมไทย ผู้ชายใช้ความได้เปรียบทางกายภาพรังแกเพศหญิง ความสัมพันธ์อันไม่เท่าเทียมกันนี้ยังคงดำรงอยู่อย่างแนบแน่น

โดยคนที่มีความน่าเชื่อถือกว่าเป็นฝ่ายกดขี่คนที่มีความน่าเชื่อถือน้อยกว่า ซึ่งหลายครั้งผู้หญิงได้ถูกจัดวางให้เป็นวัตถุทางเพศ (sex object) เพื่อสนองความต้องการของผู้ชายโดยยอมตกเป็นผู้ถูกกระทำซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ดร.กาญจนา แก้วเทพ ได้กล่าวไว้ว่า “แต่ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าเรื่องจริงเบื้องหลังตำนานเหล่านี้ก็คือการข่มขืนจะยังคงมีอยู่ตลอดไป หากในการเล่นเกมนักสังคมศาสตร์ทางเพศนั้นสังคมที่ถืออำนาจชายเป็นใหญ่เป็นผู้เขียนกติกา และผู้หญิงเป็นเพียงผู้เล่นตามโดยไม่ได้มีโอกาสเขียนกติกาเลย และผลการตัดสินนั้นก็ได้อำนาจเอาไว้แล้วว่าผู้หญิงจะต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ในเกมนี้ตลอดกาล” (อ้างในอรสม, 2544 : 13-14) และในสังคมชายเป็นใหญ่เกิดความเสียเปรียบที่ผู้หญิงมักเป็นผู้ถูกกระทำโดยรากฐานของปัญหาทั้งหมดมิใช่เป็นปัญหาของผู้หญิงหรือการเสียเปรียบของผู้หญิงเท่านั้น หากแต่เป็นปัญหาที่ผู้หญิงนั้นมีอำนาจในสังคมไม่เท่าเทียมกับผู้ชาย พูโก (อ้างใน วารุณี, 2545 : 166) เสนอว่าอำนาจมีอยู่ในทุกที่ในสังคมอยู่ในทุกปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ปัจเจกบุคคลได้ถูกควบคุมผ่านทางกรเป็นเพศใดเพศหนึ่ง

ไม่ว่าจะเป็นอำนาจในฐานะผู้ปกครองของบ้าน เช่น บิดา พี่ชาย ฯลฯ (ถ้าบิอยู่สองต่อสองกับไอ้บ้านรกตัวใดตัวหนึ่ง ก็มักถูกเรียกไปนั่งใกล้ๆ แล้วพวกมันก็มาชักว่าวข้างๆ บิ..จากนั้นมันก็เอามือมาแตะตามร่างกาย จนกระทั่งมันเห็นจัตระงับอารมณ์เห็นไม่อยู่ เริ่มคันกระทำชำเราหลานแท้ ๆ ของมันเอง เด็กตัวแค้นนี้จะทนได้หรือ บิมันร้องลั่นด้วยความเจ็บมันตกใจจึงหยุดทำแล้วเปลี่ยนไปทำด้านนอกแทนจนสำเร็จแล้วก็บอกบิว่าไม่ให้บอกใครไม่งั้นจะโดนตี น.78-79) อำนาจในฐานะที่มีพวกหรือจำนวนคนมากกว่า (มันรู้ว่านุชเป็นสาวซิงแน ๆ มันข่มขืนนุชโดยไม่ใส่ถุงยาง !! มันไม่สนใจอะไรทั้งนั้นสักแต่ว่าขอให้มันบรรลุตัณหาของมันชาติชั่วจริง ๆ เท่านั้นยังไม่พอ พอมันเห็นนุชนอนระทมอยู่ด้วยความเจ็บปวดมันก็ไปเรียกเพื่อนแถวบ้านมาอีก 3 คนข่มขืนนุชต่อ แต่ละตัวมันไม่ใส่ถุงยางทั้งนั้น น.45)

และอำนาจในฐานะผู้ชายที่มีพลังกำลังความแข็งแรงของร่างกายมากกว่า (ไอ้ผู้ชายคนนั้นยืนตัวเปล่าแก้มืออยู่ตรงหน้าประตูและใส่ถุงยางเสร็จสรรพเรียบร้อย... หนูพยายามหนีแต่มันก็โถมเข้ามากระชากหนูกลับมา หนูคืนสะบัดเพื่อให้หลุดจากเงื้อมมือของเขาและตะโกนอ้อนวอนขอร้องเขาแต่แรงผู้หญิงจะสู้แรงผู้ชายได้หรือ เขาข่มขืนหนู!! น.64) , (ไอ้พี่บอยก็เข้ามาประชิดตัวแล้วก็พยายามขอมิเช็กซ์ด้วย ไอ้หนูมันตกใจกลัวมากร้องขจัดขึ้นไอ้ชาดานเห็นมันแหกปากร้องดังมาก และพยายามหนีเลยตะคอกต่อยที่ห้องและตบหน้ามันฉาดๆ น.45) ซึ่งเป็นสัมพันธภาพที่เป็นต่อและเป็นรอง

โดยธรรมชาติการคุกคามทางเพศ (Sexual Harrassment) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางอำนาจในสังคมแบบปิตาธิปไตยเป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ผู้หญิงตกเป็นรองผู้ชายดังนั้นผู้หญิงจึงตกเป็น “เหยื่อทางเพศ” ของผู้ชายเป็นสิ่งดองย้าและผลิตซ้ำความรุนแรงต่อผู้หญิงและยังทำให้ผู้ชายยึดติดกับการเห็นผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศและเป็นเพียงที่ระบายอารมณ์ทางเพศอยู่เสมอ

ซึ่ง แม็คคินนอน เห็นว่าการข่มขืนเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ดีถึงความสัมพันธ์ระหว่างเพศหญิงชายที่ไม่เท่าเทียม เธอกล่าวไว้ที่จุดแล้วว่าการข่มขืนเป็นสิ่งที่ผู้ชายต้องการและสร้างความพึงพอใจให้กับตัวผู้ชายเองเนื่องจาก “การข่มขืนอันรวมถึงการกดบังคับได้สร้างความพึงพอใจทางเพศเป็นการยืนยันและสนับสนุนความเป็นผู้ชายของผู้ข่มขืน โดยเราจะพบได้ว่ามีผู้ข่มขืนจำนวนมากมายที่รู้สึกว่าการข่มขืนได้เพิ่มความเชื่อมั่นของตัวเอง” (อ้างใน สนิทซ์, 2546 : 251) (นุชถูกมันขู่ถ้าไปฟ้องใครนุชจะต้องถูกมันเอาตายนุชเลยไม่กล้าบอกใคร จากนั้นเวลามันมีอารมณ์หื่นอย่างสัตว์นรกมันก็ขู่บังคับให้นุชร่วมเพศกับมัน น.46)

ความรุนแรงทางเพศมีทั้งที่มองเห็นด้วยการใช้กำลังทำร้ายทุบตีเพศที่อ่อนแอ (มันเอาหัวเอโขกกับตู้ไค้ก เอล์มคว่ำลงไปบนพื้นท้องเอกระแทกถูกกระแทกลงไปอย่างแรงด้วย เอตัวคดตัวงอกองกะพื้นเจ็บจะขาดใจ เอหัวขอร้องมันเอหัวงูเจ็บท้องร้องให้ขอให้มันพาไปหาหมอ มันบอกว่า “อยู่นี่ จนกว่ามันจะคิดออกว่ามันทำอะไรลงไป” น.90) และความรุนแรงที่มองไม่เห็น (พอตุ๊กหลับไปมันค่อย ๆ คืบฝ้ามอกจนมองเห็นร่างเปลือยของตุ๊กแล้วมันก็เอากล้องคิจิตลมาถ่ายรูปตุ๊กหลายสิบใบ น.57)

ความรุนแรงทางตรงจะปรากฏบนเนื้อตัวร่างกายของผู้หญิง ขณะที่ความรุนแรงทางอ้อมที่มองไม่เห็นทางด้านร่างกายและโครงสร้างหลาย ๆ รูปแบบในสังคมก็ก่อให้เกิดความรุนแรงโดยที่คนทั่วไปมักจะไม่เห็นว่าเป็นความรุนแรง อย่างเช่นวิธีการข่มขู่ (“เดี๋ยวก่อน พี่บอกไว้ก่อนนะว่า จะไปพี่ไม่ว่าแต่ถ้าว่านคิดจะบอกเรื่องนี้กับเมียพี่ละก็เธอโดนฆ่าแน่” ...ผู้หญิงโซคร้ายกับผู้ชายสารเลว น.64), (“จันจันบอกว่าจันจะเลิกกับมันจันจะมีตัวใหม่เท่านั้นแหละ มันโม โหมมากมันขู่ว่าจะฆ่าจันถ้าจันมีตัวใหม่ แก...คูนัน มันเลวมีขี้ที่มันมีเมียใหม่ได้แล้วจันมีไม่ได้ แล้วจันเป็นตัวอะไรสำหรับมัน” น.55)

ความรุนแรงภายใต้โครงสร้างชายเป็นใหญ่นี้ ส่งผลกระทบต่อจิตใจของผู้หญิงอย่างยิ่งถึงขั้นจะฆ่าตัวตาย (ตอนนั้นอยู่เหมือนคนบ้าอยู่อย่างนั้นมา 5-6 เดือน เคยเอามีดกรีดแขนตัวเองจะฆ่าตัวตายด้วยแม่หนูมาเห็นทันพอดี...เขตปลดผู้ชายเต่าดูย น.39), (เอตคตินใจหีบเมียดยาที่เรียราดอยู่บนที่นอนโกยมาทีละกำมือเทใส่ปากแล้วกรอกน้ำตามทันที... เขตปลดผู้ชายเต่าดูย น.94)

การเห็นผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศเป็นปรากฏการณ์ของสังคมไทยที่มีมาช้านาน ผู้ชายถูกเหยียดหยามความเป็นสตรีเพศหรือไม่ก็เห็นว่าผู้หญิงเป็นเพียงเครื่องบำเรอทางเพศ ซึ่งนักสตรีนิยมได้กล่าวไว้ว่าการให้ความสำคัญแก่รูปลักษณ์และเรือนร่างของผู้หญิงมากกว่าความสามารถ ซึ่งเป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาและเปลี่ยนแปลงได้ มากกว่าที่จะเป็นความสวยงามที่ดูเหมือนว่าเกือบจะเป็นสิ่งที่ตายตัว ทั้งนี้เพราะอย่างน้อยเรือนร่างเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับสายพันธุ์พันธุกรรมอันเป็นเรื่องที่ไม่ใช่เปลี่ยนแปลงกันได้ง่าย ๆ ร่างกายของผู้หญิงจึงตกอยู่ในสถานะของวัตถุเพื่อการบริโภคและการตอบสนอง

ความต้องการทางเพศของผู้ชาย (ถ้าไอ้โด้งขอนอนด้วยตุ๊กไม่ให้มันก็จะข่มขืน! น.55) ไม่ว่าจะโดยถูกจัดวางให้ผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุสำหรับการจ้องมองของผู้ชาย (“เฮ้ย...คนนี้น่าอึบวะ” “อิจจาผู้ชายคนนี้ชิบเป๋ง...มีแฟนมโต” น.146)

หรือการกระทำที่ผู้หญิงถูกข่มขู่อย่างหยาบคายด้วยสายตา คำพูดคำวิจารณ์ (“ไอ้อาม มึงจะเสียดายทำไมกับของเน่า ๆ มึงเอาเมียมึงกินไปเลย เมียมึงก็แค่อีตัวที่ไม่ต้องจ่ายดั่งค์!” น.140) และการกระทำ (ข่มขืน) ที่ทำให้ผู้หญิงกลายเป็นวัตถุทางเพศแสดงถึงการลดคุณค่าความเป็นมนุษย์โดยที่ผู้หญิงถูกมองเหมือนเป็นสิ่งของหรือภาชนะเท่านั้น

ท้องถิ่นการทำแท้ง

“ผู้ชายนะ ไม่ท้องหรอก” คุ้มพันธุ์ดี กรรมใหม่ละ...ที่ดันเกิดมาเป็นผู้หญิง (เขตปลอดผู้ชาย เต่าถุย น.126)

จากคำกล่าวข้างต้นได้สะท้อนถึงความเป็นปิตาธิปไตย (patriarchy) ซึ่งหยั่งรากลึกมานานในสังคมไทยแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงที่ดั่งครรภ์ ซึ่งหมายถึง การแบ่งแยกบทบาททางเพศของสังคมโดยที่เพศชายผลักดันภาวะความเป็นแม่ให้เป็นหน้าที่ของเพศหญิง ขณะที่เพศชายสามารถลอยตัวอยู่เหนือภาวะดังกล่าวจึงเท่ากับเป็นการวิพากษ์กรอบของความเป็นแม่ที่เพศหญิงต้องเผชิญเพียงลำพัง ซึ่งสตรีนิยมแนวสุดขั้ว (radical feminism) มองว่า โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันมีระบบปิตาธิปไตยเกี่ยวข้องกับการควบคุมเนื้อตัวร่างกายผู้หญิง คือการควบคุมการสืบพันธุ์การเจริญพันธุ์ของผู้หญิง เพราะฉะนั้นความเป็นหญิงถูกนิยามว่าเป็น “การเป็นแม่” เป็นอุดมการณ์ที่ควบคุมกำกับให้ผู้หญิงต้องท้องคลอดลูกและเลี้ยงดูลูก

ซึ่งมาตรฐานเรื่องเพศสำหรับชายไทย คือต้องเชี่ยวชาญและเรียนรู้ประสบการณ์ทางเพศให้เร็วที่สุดมากที่สุด ทำให้ผู้ชายไทยมีความละเอียดอ่อนในเรื่องเพศและสังสุมความไม่รับผิดชอบต่อเพศสัมพันธ์ที่ตนเองเป็นคนเริ่มขึ้น และด้วยวัฒนธรรมทางเพศของผู้ชายที่ยังมีอิสระอย่างยิ่งในเรื่องเพศจนทำให้กลายเป็นความอิสระที่ปราศจากความรับผิดชอบ (“ต้องเอาออกเพราะพี่ไม่พร้อมชีวิตพี่เริ่มต้นตอนนี้ไม่ได้หรอกนะว่ามันเร็วเกินไปอย่างน้อยๆ อีกปีสองปีค่อยแต่งงานกันแล้วมีเขาใหม่พรุ่งนี้พี่จะพาไปเอาออก เรานะเตรียมตัวด้วยละ” ...ผู้หญิงโศกเศร้ากับผู้ชายสารเลว น.46)

และในกรณีของการทำแท้งนั้นเป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่า ในขณะที่กระบวนการทำให้ท้องนั้นเกิดมาจากทั้งผู้หญิงและผู้ชายแต่ในกระบวนการทำให้แท้งนั้น ผู้หญิงต้องรับผิดชอบอยู่ฝ่ายเดียว และไม่มีอำนาจอันใดที่จะขัดขืนได้ด้วยการศึกษาภาพพิเศษ คือสามารถอุ้มท้องและให้กำเนิดทารกได้แต่ความสามารถนี้ก็กลายเป็นเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงตกเป็นฝ่าย “ถูกกระทำ” ในสังคมชายเป็นใหญ่ที่สืบเนื่องมาจากอดีตจนถึงปัจจุบัน

ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงชาย ในเรื่องกรณีเพศสัมพันธ์ที่ได้นำไปสู่การท้องที่ไม่พร้อม อีกทั้งควบคุมเพศหญิงโดยใช้อำนาจของกรอบปิตาธิปไตยที่เพศชายพยายามทำทุกวิถีทางด้วยการบังคับให้ผู้หญิงทำแท้งด้วยวิธีการต่าง ๆ นานา นับตั้งแต่การปฏิเสธความรับผิดชอบ ล่อลวงพาผู้หญิงไปทำแท้ง (“ลงไปเดี๋ยวนี้ ไหวล่ะว่าน พี่โทรนัดหมอเรียบร้อยแล้ว เดียวก็เสร็จไม่เจ็บหรอก เราสองคนจะได้สบายใจซะทีนะ”...ผู้หญิงโซคร้ายกับผู้ชายสารเลว น.48) บังคับให้กินยาขับเอาลูกออกมา (นุชก็ท้องด้วยวัยเพียง 16 เท่านั้น พอนุชบอกไอ้บอย ไอ้บอยมันก็ตกใจมันพานุชไปทำแท้ง นุชไม่ยอมไอ้บอยมันจึงบังคับให้นุชกินยาขับ พอนุชไม่กินมันจับตบฉลาด ๆ แล้วเอามือจับปากนุชอัดแล้วเอายากรอกปาก นุชคืนมันก็ตบตีสารพัด น.46), หรือแม้กระทั่งผู้ชายขับรถชน (ไม่ทันที่เราจะเดินเลี้ยวไปรอพี่โจตรงข้าง ๆ แบบที่เขาบอก ทันใดนั้นเองเราก็รู้สึกถึงแรงกระแทกที่มากกระทบกับตัวเราด้านขวามันแรงมากพอที่จะทำให้เราล้มลงอีกกรอบ แล้วครั้งนี้ก็ก่อให้เกิดความเจ็บปวดอย่างมากกับร่างกายเรา เราหันกลับไปมองภาพที่เห็นทำเอาเราน้ำตาไหลรถของพี่โจนั้นเองที่เป็นตัวก่อให้เกิดแรงกระแทกที่ตัวของเรา และเราไม่ได้เดินไปขวางเขาด้วย...ผู้หญิงโซคร้ายกับผู้ชายสารเลว น.51)

สถานะความเป็นแม่นั้นถูกนำเสนอมาจากความไม่รับผิดชอบของผู้ชาย เราจะเห็นว่าในงานเขียนใช้โวหารประเภทอุปมา (simile) เพื่อเปรียบเทียบบทบาททางเพศระหว่างมนุษย์กับสุนัข กล่าวคือ ทั้งผู้ชายและสุนัขเพศผู้ต่างเห็นแก่ตัวและมุ่งเอาเปรียบกตัญญู โดยผู้ที่ตกเป็นเหยื่อก็คือผู้หญิง (ตอนนี้เอมีเลือดก้อนหนึ่งที่เกิดจากความไม่ตั้งใจของชายคนหนึ่ง คิดแล้วช่างเศร้าใจ...เบียร์บอกให้เอาเด็กออกซะ ความเป็นหมาก็เผยออกมา น.89), (ทั้งแม่และเอได้เห็นความถ้อยเห็นความเลวของหมาตัวนี้ทำให้อึ้งแล้วปล่อยให้ตัวเมียมันดูแลลูกเอง น.91), อีกทั้งผู้เขียนได้ใช้สรรพนามเรียกแทนเพศชายว่า “ตัวผู้” (ขอเตือนเลยว่าเอากันก็ไม่ใช่เป็นไรแต่อย่าลืมบังคับให้ไอ้ตัวผู้มันใส่ถุงยาง น.107)

การคุกคามทางเพศต่อผู้หญิง เกิดจากระบบคิดของโครงสร้างทางสังคมวัฒนธรรมที่เป็นอุดมการณ์สนับสนุนให้การคุกคามทางเพศต่อผู้หญิงให้ดำรงอยู่ ผู้หญิงประสบกับการถูกเอารัดเอาเปรียบในพื้นที่ส่วนตัวของความสัมพันธ์และครอบครัว ปิตาธิปไตยควบคุมกำกับเนื้อตัวร่างกายของผู้หญิงเพื่อทำหน้าที่สนองความต้องการทางอารมณ์และทางเพศของผู้ชาย ความเป็นหญิงถูกนิยามในฐานะวัตถุทางเพศ การมองเช่นนี้เชื่อมโยงความไม่เท่าเทียมระหว่างชายหญิงเข้ากับระบบความเชื่อความหมายเรื่องเพศ รูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศจึงทั้งสะท้อนและสนับสนุนให้การกดขี่ทางเพศดำรงอยู่

4.2.3 ผู้หญิงกับร่างกาย

นักคิดที่เน้นถึงความสำคัญทางสังคมของร่างกายในมุมมองที่หลากหลายอย่างเช่น แมรี ดักลาส เน้นที่การใช้ร่างกายเป็นสัญลักษณ์ในการทำความเข้าใจโครงสร้างและระเบียบของสังคม มิเชล ฟูโกต์ ซึ่งให้เห็นว่า อำนาจรัฐสามารถแทรกแซงเข้ามาบังคับควบคุมถึงภายในร่างกายมนุษย์ได้อย่างแบบล ปิแอร์ บูร์ดิเยอ มองเห็นว่าร่างกายเป็นทุนที่สำคัญอีกชนิดหนึ่งที่ชนชั้นสูงและชั้นกลางในสังคมสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการรักษาผลประโยชน์ทางชนชั้นของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

และนอร์เบิร์ต เอเลียส มองในเชิงประวัติศาสตร์และเสนอข้อคิดว่ากระบวนการสร้างอารยธรรมของยุโรปคือ การปราบให้ร่างกายเชื่องลงจากการเป็นร่างป่าเถื่อน ที่เต็มไปด้วยพลังกำลังรุนแรงกลายเป็นร่างอารยะที่สุภาพเก็บงำความรู้สึกไว้ภายใน และมีกรรมวิธีควบคุมร่างกายอย่างประณีตและประคองประคอง โดยรวม ๆ แล้วทุกคนกล่าวถึงการสร้างวาทกรรมทางสังคมของร่างกาย โดยแสดงให้เห็นด้วยแนวการมองต่าง ๆ กันว่าร่างกายถูกสร้างและหล่อหลอมมาด้วยเงื่อนไขทางสังคมการเมืองและวัฒนธรรมในแต่ละช่วงเวลาของประวัติศาสตร์มนุษย์ (สันต์ สุวัจนราภินันท์)

ร่างกายในงานเขียนสตรี (แก่เผ็ดผู้ชาย, ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้) พบว่าถูกนำเสนอร่างกายของผู้หญิงในมิติทางสังคมอันหลากหลาย มิติดึงดูดการมองที่เข้ามากำกับพฤติกรรมของ มัน ที่พบได้ตั้งแต่ร่างกายของผู้หญิงยุคใหม่กับการหลีกเลี่ยงความเป็นเบี้ยล่างทางเพศ ยังพบร่างกายในฐานะเครื่องมือปฏิบัติการทางสังคมที่ช่วยให้ผู้หญิงบรรลุเป้าหมาย โดยการใช้อำนาจควบคุมเพศชายเพื่อการแก้แค้นและวัตถุประสงค์ในการใช้ร่างกายที่ตรงข้ามกับการแก้แค้นอย่างสิ้นเชิง คือร่างกายเพื่อผู้ชาย (ผู้ชายไม่ใช่เทวดา) ดังต่อไปนี้

ร่างกายของผู้หญิงยุคใหม่

การหลีกเลี่ยงความเป็นเบี้ยล่างทางเพศ – เสรีภาพทางเพศของผู้หญิงยุคใหม่

การพูดถึงเรื่องเพศของสตรีและสตรีระของสตรี เป็นอีกประเด็นที่ถูกหยิบยกขึ้นถกเถียงและกล่าวถึงในวงการสตรีศึกษาและวรรณกรรมสตรี เนื่องจากการพูดถึงเรื่องเพศในสตรีถือเป็นสิ่งต้องห้ามและจะพูดกันก็เพียงแต่เห็นผู้หญิงเป็นเพียง “วัตถุ” ที่ใช้ในการเสพของบุรุษ วรรณกรรมสตรีเอียงอ้างและบรรยายเรื่องเพศสัมพันธ์ของสตรีความรู้สึกทางเพศ ศิลปะของเพศสัมพันธ์รวมถึงสตรีระของสตรีเพื่อต่อต้านและยกเลิกข้อห้ามของสังคมอันมีบุรุษเป็นใหญ่ (อ้างใน วาฐณี, 2545 : 99)

ริช นักสตรีนิยมสายถอนรากถอนโคน ให้ความสำคัญกับร่างกายว่าก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย และให้ความสำคัญกับร่างกายผู้หญิงในฐานะเป็นที่ซึ่งค้นพบความรู้เกี่ยวกับผู้หญิงและเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมยินดี มันเป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนสรีระภาพของผู้หญิงให้เป็นทั้งความรู้และอำนาจ ซึ่งความเป็นผู้หญิงจะสื่อออกมาในรูปแบบของการตกแต่งร่างกายภายนอกแล้ว ยังออกมาในรูปแบบ

ของการดูแลร่างกายให้อยู่ในมาตรฐานที่สังคมคาดหวังจากผู้หญิงอีกด้วย (เกิดเป็นหญิงเรื่องความสวยความงามเป็นอะไรที่ต้องมาก่อนอย่างอื่นจริงมั๊ยคะ น.167)

กลุ่มสตรีนิยมต่างก็เสนอวิธีการในการต่อสู้หรือเป็นขบถต่อเรื่องเพศของปีตาธิปไตย หนึ่งในนั้นคือการไม่อยู่ในกรอบของหญิงดีในเรื่องเพศ ด้วยการก้าวข้ามพรมแดนของกรอบเรื่องเพศที่ขอบธรรม ดังที่ ซีโมน เดอ โบวัวร์ เชื่อว่าทุกวันนี้สตรีไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอับอายในร่างกายของตนและไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องปกปิดร่างกายของตนอีกต่อไป ข้อเสนอเช่นนี้เห็นว่าคุณหญิงควรให้ความสำคัญกับความพึงพอใจของคนและเลือกวิถีปฏิบัติที่ตนเห็นว่าเหมาะสม มากกว่าจะสยบยอมตามและความพึงพอใจในเรื่องเพศเป็นสิ่งที่มีความค่าทางสังคมอย่างหนึ่งซึ่งทุกคนควรมีโอกาสเลือกมีโอกาสกระทำเพื่อที่จะให้ตัวเองบรรลุถึงความพึงพอใจทางเพศในแบบที่ตัวเองต้องการ ซึ่งค่านิยมเรื่องเพศสัมพันธ์เป็นตัวกำหนดอำนาจในสังคมให้แก่บุรุษ ครอบครัวยุคที่สตรีสามารถมีความพึงพอใจทางเพศได้โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ในอำนาจของบุรุษ สตรีจะมีอิสรภาพในการเลือก

นอกจากนี้ยังมีกลุ่ม sex radical ที่มองว่า sex สามารถที่จะเป็นพื้นที่ของการท้าทายและบ่อนทำลายปีตาธิปไตยบ่อนทำลายกรอบ legitimate sex ที่ขังตัวตนของคนได้จากข้างในและ sex เป็นเรื่องที่ทำให้ผู้หญิงมีพลังอำนาจปลดปล่อยผู้หญิงออกจากกรอบของความเป็นหญิง (ชลิดาภรณ์ , 2547 :76)

ด้วยความเป็นหญิงที่พ่วงมากับเสรีนิยมและโลกสมัยใหม่ นุ่มน่ม (นักเขียน) สามารถควบคุมการแสดงออกทางร่างกายได้เป็นอย่างดี ความซ้ำของนี้ส่วนหนึ่งมาจากความคุ้นชินของตัวเองในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ ทั้งนี้เพราะเธอมีได้ใส่ใจต่อความรักนวลสงวนตัวเช่นที่ผู้หญิงซึ่งยึดมั่นในกรอบประเพณีแบบเก่า เธอพยายามตั้งตนเป็นผู้กระทำ (agent) ในกิจกรรมทางเพศเพื่อหลีกเลี่ยงสถานะที่เป็นวัตถุทางเพศเสียเอง (ทำทุกอย่างให้ได้ดีมาแล้วก็ทิ้งไปพร้อมกับไปมีอะไรกับคนใหม่ น. 31) มีพฤติกรรมทางเพศแบบเสรีไม่ยอมตกเป็นเบี้ยล่างให้กับผู้ชายคนไหน (แบบว่าเมื่อไรอีกอย่างเราไปเจอคนใหม่ด้วยเรื่องของเอ็มกับเราก็เลยเป็นเพียงแค่อดีตที่เราต้องเสียเวลาสลัดอยู่นาน น.51)

การแสดงออกทางเพศอย่างเสรี เสมือนว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายที่มีอารมณ์ความต้องการทางเพศและช่วยผู้ชายก่อน (อย่าให้ผู้ชายได้มีโอกาสลวนลาม เราต้องชิงเต๊ะอั้งก่อนหรือลวนลามก่อน น.28), (คือเราแพ้ในความเป็นคนดีของเขานะ อีกนัยหนึ่งก็แบบว่าเราเองเป็นฝ่ายอยากแล้วตอนนี้หลังจากชั่วเขาอยู่นาน น.142) มีความเชี่ยวชาญและเป็นผู้กระทำการเริ่มในการมีเพศสัมพันธ์ (ยิ่งยากเท่าไรในการเข้าถึงเรา เวลาที่เราเรียกมาพินมันจะโง่หัวไม่ขึ้น น.28) เพราะฉะนั้น ผู้ชายเป็นเพียงผู้ตอบสนองความปรารถนาทางเพศให้กับผู้หญิง และยังตกอยู่ในสถานะที่ฝักใฝ่หรือจิตใจในรสชาติของเช็กซ์ (วันที่เราต้องจัดการกับเอ็มเพื่อยุติความสัมพันธ์ของสองเรา วันที่เราหัวเหวี่ยงก็ไม่มีผู้ชายตกถึง

ท้องหลายวันแล้วหนินะ บวกกับเบื่อกแล้วเหมือนกัน น.48) จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าการกระทำของเธอดังกล่าวพยายามจะปฏิบัติวิถีทางเพศของผู้หญิง

ยังอาจกล่าวได้ว่าการขึ้นอยู่ข้างบนของฝ่ายหญิงขณะมีเพศสัมพันธ์ ก็คือการพยายามแสดงสถานะที่เหนือกว่าของเพศหญิง การขึ้นคร่อมฝ่ายชายยังสื่อถึงความเชี่ยวชาญในท่วงท่าลีลาและการแสดงออกทางเสรีภาพในเรื่องเพศอย่างแท้จริง (เรายังควบได้ไม่เท่าไร เอ็มก็แค่เป็นม้าหมดแรงไปง่าย ๆ น.50) ซึ่งตรงข้ามจากเดิมที่ฝ่ายชายต้องเป็นฝ่ายเริ่มหรือฝ่ายนำ ในขณะที่ฝ่ายหญิงต้องเป็นฝ่ายยอมตามในทุกความหมาย

นอกจากนี้การเลือกที่จะบำบัดความใคร่ด้วยตนเองของผู้หญิง ยังแสดงให้เห็นถึงความพยายามปฏิบัติวิถีทางเพศได้อีกทางหนึ่ง ซึ่งการแสดงออกของผู้หญิงในการบำบัดความใคร่ด้วยตนเองของผู้หญิง ยังเป็นการสื่อให้เห็นถึงการมีเสรีภาพทางเพศของเธอว่าผู้หญิงก็สามารถถึงจุดสุดยอดได้โดยไม่ต้องพึ่งผู้ชาย (.คืนนี้ฉันขอไปนอนเกาฟุงอยู่บ้าน ช่วยตัวเองด้วย ‘ของเล่นรุ่นเก่าดีกว่า’ ว่าแล้วนี่ก็ขึ้นได้ต้องซื้อถ่านไฟฉายอัลตราไลน์ 2-3 ก้อน แล้วเปิดเพลงแบร์ไวท์ เปิดแอร์ให้เย็นน้ำแล้วอิมเมจินถึงหนุ่มรูปหล่อมารยาทดีๆ สักคน...ทิ้งมันซะผู้ชายพรรคนี้ น.36) โดยนัยนี้การใช้ของเล่นช่วยตัวเองที่ล้ำคราบแห่งความเป็นชายทิ้งไปจนหมด จึงเป็นเครื่องมือที่บำบัดความต้องการของเธอได้ดีกว่าตัวตนเป็นๆ ของสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าผู้ชายเสียอีก

และการทำให้ผู้ชายเปรียบเสมือนของเล่นของเราที่เราจะเล่นเมื่อไหร่ก็ได้ (น.27) แสดงให้เห็นถึงอาการสลดผู้ชายทิ้งไปจากชีวิต โดยหลงเหลือไว้เพียงเช็ทซ์เพื่อเติมเต็มความต้องการเท่านั้น อันหมายถึงเสรีภาพขั้นสุดยอดที่สามารถใช้ผู้ชายในเรื่องเพศได้อย่างเท่าเทียมกัน คือผู้หญิงที่มีอำนาจหรือเลือกที่จะมีอำนาจในเรื่องเพศ โดยเลือกตัดสินใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพศด้วยตัวเองแสดงให้เห็นถึงความเท่าเทียมกับผู้ชายในเรื่องเพศ และความสัมพันธ์ทางเพศของผู้หญิงในยุคปัจจุบันที่ดูเหมือนว่าอาจเข้ากัับวิถีชีวิตของผู้หญิงไทยบางกลุ่มบางคนแล้วก็ตาม

ร่างกายในฐานะเครื่องมือทางสังคม

นักวิชาการ คริส ชิลลิง (Chris Shilling) เสนอแนวคิดว่าผู้คนสมัยใหม่จำนวนมากมองร่างกายของตนในฐานะโครงการอย่างหนึ่งที่ต้องกระทำให้สำเร็จลุล่วง เพราะมันเป็นสิ่งที่จะนำมาซึ่งตัวตนของผู้ครอบครอง (Shilling, 1977 : 69 อ้างใน เสนาะ เจริญพร, 2548 : 202) โครงการที่กระทำต่อร่างกาย ได้แก่ การปรับเปลี่ยนการดูแลรักษาหรือการตกแต่งสิ่งเหล่านี้สามารถพบเห็นได้ทั่วไป เพราะนอกจากสื่อถึงอัตลักษณ์ของผู้ครอบครองแล้ว ยังมีส่วนผลักดันให้เจ้าของมีอำนาจต่อรองในปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพิ่มขึ้นอีกด้วย

นอกจากนี้ ปีแยร์ บูร์ดิเยอ (Pierre Bourdieu) จำแนก ‘ทุน’ (capital) ออกเป็น 4 ประเภทด้วยกัน นั่นคือทุนทางเศรษฐกิจ (เงิน สินค้า บริการ) ทุนทางวัฒนธรรม (การศึกษาการใช้โวหารรสนิยมทางศิลปะ มารยาท) ทุนทางสังคม (เพื่อนฝูงหรือเครือข่ายทางสังคม) และทุนทางกายภาพ (ร่างกาย) (อ้างใน เสนาะ, 2548 : 203) ทุนดังกล่าวสามารถปรับเปลี่ยนไปมาได้ เช่น ในแง่ที่ผู้ชายพบว่า นิม (นักเขียน) พยายามเปลี่ยนทุนทางกายภาพให้เป็นทุนทางเศรษฐกิจ และยังเปรียบพร้อมไปด้วยทุนทางวัฒนธรรม อย่างเช่น ระดับของการศึกษาที่นิม (นักเขียน) กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาและยังมีทุนทางวัฒนธรรมซึ่งเกี่ยวเนื่องกับร่างกาย เช่น มารยาทการพูดจา หรือการใช้จริตมารยาทแบบผู้หญิง เริ่มจากนิมที่สามารถควบคุมปฏิกิริยา รู้จักแสดงกริยาเคารพนอบน้อมเมื่อต้องเข้าหาป้าหรือการใช้จริตเพื่อมัดใจผู้ชาย (การที่จะเอาชนะใจป้าไม่มีอะไรยาก ถ้าแก่นคก็ไปตามที่แกบอกเชื่อได้ว่าเราไปถึงแกต้องมานั่งรออยู่แล้วเพราะว่าคนแกต้องรีบทำเวลา ผิดไปนิดไปหน่อยกลัวเมียจะด่า...น. 153)

บางครั้งเธอก็ใช้ประโยชน์จากทุนทางร่างกายที่มีอยู่แล้ว และการใช้ร่างกายเข้าช่วยยวนก็คือการจัดวางให้ผู้หญิงเปลี่ยนทุนทางร่างกายเป็นทุนทางเศรษฐกิจนั่นเอง (เพราะว่านิมแกต้องการอยู่รอดด้วยตัวเอง โดยการเอาสิ่งที่อยู่ติดตัวมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ความสวยงามของผู้หญิงสำคัญมากอย่าปล่อยให้ตัวเองใจระเรงไปกับสิ่งที่ได้สิ่งที่มีจนลืมดูแลตัวเอง เพราะการที่เราสามารถทำให้ผู้ชายออกจากบ้านมานอนกับเราได้สิ่งหนึ่งที่ดึงดูดคือความเต่งตึง เพราะฉะนั้นควรคงความเต่งตึงเอาไว้ น.157), (แล้วนิสัยของป้าก็คือชอบจับชอบล้วง (เด็กบางคนก็เป็นค่ะ) อันนี้เป็นเรื่องธรรมดาถ้ารับได้ก็โอเคถ้ารับไม่ได้ก็รับตอนตัวชะจะได้ไม่ต้องไปทำให้คนแก่เสียใจภายหลัง สำหรับนิมแล้วทุกอย่างเป็นเรื่องธรรมดาครับ ได้หมดอยู่แล้ว น.153-154))

เรายังพบร่างกายในฐานะเครื่องมือปฏิบัติการทางสังคม ที่ช่วยให้ผู้หญิงบรรลุเป้าหมายตามแผนการที่วางไว้ โดยการใช้ร่างกายเพื่อควบคุมผู้ชาย พบในเรื่องแก่เผ็ดผู้ชาย ดังนี้

ร่างกายกับการควบคุม

การใช้ร่างกายเพื่อการแก้แค้น

เครื่องมือที่นูนนิม (นักเขียน) ใช้สำหรับแก้แค้นก็คือ ‘ร่างกาย’ อันเนื่องจากผลของการที่ถูกความรักทำร้ายที่เลวตกเป็นฝ่ายถูกผู้ชายหลอก (การที่เราระจะไปมีอะไรกับผู้ชายสักคนเป็นเรื่องที่โคตรใหญ่ในสายตาและความคิดของทั้งผู้หญิงและผู้ชาย โดยที่ทุกคนแหม่งไม่เคยคิดว่าเวลาที่ผู้ชายทำกับเราแล้วทิ้งไปควงคนอื่นผู้หญิงจะเจ็บแค้นไหน การทำใจให้เข้มแข็งต่อการถูกตีดินนินทาจึงเป็นอะไรที่สำคัญมาก น.30) ดังนั้น ร่างกายจึงถูกใช้เป็นอาวุธในการแก้แค้นเพศชาย โดยใช้ร่างกายของตนเป็นเครื่องมือกระทำการ (instrument of agency) เพื่อการแก้แค้นความเลวร้ายของผู้ชายโดยสมรู้ร่วมคิด

กับอคติทางเพศเกี่ยวกับร่างกายผู้หญิง (นับจากนี้ไปเราจะเห็นผู้ชายเป็นแค่ตัวปลดรากะ แก้กำหนด ปลดความว้าเหว่ทางกายเท่านั้น เราจะไม่มีวันให้ใจใครอีกและถ้าเป็นไปได้... เรานี้แหละจะเป็นฝ่าย ถอดหัวใจผู้ชายออกมาเหยียบ น.26)

เห็นได้ชัดเจนว่านักเขียนต้องการที่จะจัดวางฐานะของตนเป็นอัครบุคคล (subject) หรือผู้ที่ ตัดสินใจกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยตัวเองหลังจากที่เธอเป็นฝ่ายถูกกระทำ (เอาจะเป็นคนดีแล้วไม่ได้ อะไรดี ๆ ซาดินี่ก็อย่าเป็นมันเลยแล้วกันคนดี เก่งนักไข่ม้อยผู้ชายหลอกกันเก่งนักไข่ม้อยผู้ชาย วันนี้ขอ ขึ้นออกไปแก้เผ็ดคืนบ้างแล้วกันนะคอยดู น.25) ส่งผลให้เธอไม่ได้จริงจังกับเรื่องความรักและพรหม จรรย์อีกต่อไป เธอเพียงแต่ใช้ร่างกายเพื่อเป็นเครื่องมือในการควบคุมผู้ชาย และผู้ชายทุกคนจะต้องค อยู่ใต้อำนาจของเธอ (ณ เวลานั้นเราเป็นฝ่ายคอนโทรล ถ้าเรานึกสนุกขึ้นมาอยากพาผู้ชายไปนอนด้วย ก็ได้แต่ถ้าเราไม่ก็ไม่และไม่มีทางที่ผู้ชายจะพาเราไปได้ด้วยขบอบ น.66) และเธอเรียนรู้ที่จะใช้ความ รักล่อลวงพร้อม ๆ กับที่เรียนรู้ที่จะไม่ปลดปล่อยใจของตัวเองให้กับใคร เธอจึงไม่ยอมตกเป็นฝ่ายถูก กระทำอีกแล้ว (ความรักเป็นสิ่งที่ทำให้เราเสียเปรียบผู้ชาย เมื่อใดที่เรารักใครมันจะใช้ความรักของเรา เป็นอำนาจต่อรอง น.25)

จากการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของร่างกาย ที่มีไว้รองรับอารมณ์ความต้องการของเพศชายมาสู่ ร่างกายที่ก่อประโยชน์ให้แก่ตนเองนั้น เห็นได้ว่าวิธีการที่นักเขียนหันมาใส่ใจกับร่างกายในอีกวัตถุประสงค์ที่นอกจากรื่องความสวยงามของผู้หญิงแล้ว ก็เพื่อจะใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือในการควบคุม ผู้ชาย (ความสวยพร้อมมัยนี้เป็นสิ่งสำคัญอย่าได้ลืมเป็นอันขาดเพราะผู้ชายส่วนใหญ่หน้าหม้อ เพราะ ฉะนั้นลืมไม่ได้เด็ดขาดสำหรับการแต่งองค์ทรงเครื่องไม่ต้องยังมีเท่าไรใส่ให้หมด เสื้อผ้าขอให้สั้นย ิ่งขึ้นเข้าไปไม่ว่าจะหนาวแค่ไหนเราก็ต้องเปิดไหล่โชว์สะดือ ยิ่งโชว์มากเท่าไรฝ่าหม้อก็จะกระพือ มากเท่านั้น น.67) การนุ่งผ้าสั้นยิ่งขึ้นมันคือการตอกย้ำว่าผู้หญิงคือวัตถุสำหรับการจ้องมองโดยผู้ชาย โดยที่เธอยินยอมตกอยู่ในสภาวะพร้อมที่จะถูกจ้องมองเป็นการเลือกที่จะเป็น “วัตถุทางเพศ” ด้วยตัว ของเธอเอง

ไม่เพียงเท่านั้น เธอยังใช้ร่างกายและทัศนคติแบบที่ไม่หวังตัวมาทำลายความเชื่อมั่นของเพศ ชายสอดคล้องกับผู้หญิงจำนวนหนึ่ง เช่น สตรีนิยมสาย radical ที่คิดว่าในโลกที่มีโครงสร้างแบบ ผู้ชายเป็นใหญ่และวิธีเดียวที่จะสลัดตัวเองให้หลุดจากโลกที่ครอบงำค้ำผู้หญิงอยู่ คือการสลัดผู้ชาย ทิ้งไปเสียจากชีวิต (เรื่องราวของเอ็มเริ่มถูกบันทึกลงในสมุดอย่างต่อเนื่อง ทุกครั้งที่เราเจอกันเราชั่ว เอ็มแบบไหน เอ็มแสดงออกยังไงตอนที่เราแอบเอานมดูหลังเรากอดเราค่าเราใส่ทุกอย่างมีหมดเรา บันทึกลงไว้อย่างละเอียดในแบบที่หากสมุดเล่มนี้ถูกเปิดเผยขึ้นมารับรองได้เลยว่าไอ้เอ็มจะเป็นเสื้อที่ไม่มี ีลายจะเป็นผู้ชายที่โคตรตลกในสายตาของผู้พบเห็นในทันที จะทำไ้ได้ละนะก็ในเมื่อผู้ชายที่ครอบ ครอบเจ้าโลกดันมาทำให้เราต้องเข้าใจไม่รู้จักหยุดจึกหย่อน น.47)

การแก้แค้นและการต่อสู้รวมตัวกันของสตรี ถือเป็นการปฏิวัติทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง เพราะ “กุลสตรียอมไม่แก้แค้น” และยอมไม่กระทำการใด ๆ ที่สังคมเห็นว่าเป็นพฤติกรรมของ “ผู้หญิงไม่ดี” แต่ในบางครั้งที่กิจกรรมเหล่านี้เป็นเรื่องของความพึงพอใจหรือเสรีภาพทางเพศ หรือเป็นการท้าทายกรอบเรื่องเพศที่กดขี่ด้วยการไม่สยบยอมตาม ซึ่งการข้ามพรมแดนของกรอบในเรื่องเพศ อาจเป็นอีกวิธีหนึ่งในการบ่อนทำลายการควบคุมเนื้อตัวร่างกายของผู้หญิงโดยปิตาธิปไตยได้อีกทาง

ร่างกายเพื่อผู้ชาย

การยอมรับในสังคมแบบชายเป็นใหญ่

แจ็กเกอร์ (Alison Jagger) (วารุณี, 2545 : 131) นักสตรีนิยมสายสังคมนิยม ได้ใช้แนวคิดเรื่องความแปลกแยก (alienation) ของมาร์กซิสต์ในการวิเคราะห์ โดยเธอเสนอว่าผู้หญิงถูกทำให้แปลกแยกจากร่างกายของเธอเอง ผู้หญิงพยายามควบคุมน้ำหนักออกกำลังกายแต่งเนื้อแต่งตัวทำตัวเองให้ดูดีก็เพื่อผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความงาม อ้วน ผอม ขาว หน้าอกใหญ่ หน้าอกเล็ก ความสวยที่ถูกมองว่าเป็นคุณค่าหลักของผู้หญิงนั้น ถูกมองโดยนักสตรีนิยมสาย Radical ว่าเป็นการกดขี่เอารัดเอาเปรียบผู้หญิงเป็นการทำให้ผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ

นอกจากนี้ความสวยงามของผู้หญิงซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการตีคุณค่าของเธอหน้าตาในอุดมคติที่เกี่ยวกับความอ้วนผอม ความขาว ขนาดหน้าอก ฯลฯ เป็นปัจจัยทำให้ผู้หญิงเป็นที่พึงปรารถนา ดึงดูดความสนใจและกระตุ้นเร้าความต้องการทางเพศของผู้ชาย ผู้หญิงจึงทุ่มเทเวลาและพลังงานเพื่อจะเสริมแต่งร่างกายของตนให้ใกล้เคียงกับมาตรฐานความงามที่เป็นอุดมคตินั้น ตามมาตรฐานของปิตาธิปไตยแทนที่จะพัฒนาตนเองไปสร้างสรรค์ในสิ่งอื่นๆ เป็นการดึงเอาพลังของผู้หญิงซึ่งควรจะไปใช้ในเรื่องอื่นย้อนกลับเข้าสู่ตัวผู้หญิงเองเพื่อที่จะทำให้ตัวเองสวยงาม แสดงว่าผู้หญิงจะใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อที่จะไปให้ถึงมาตรฐานที่ตัวเองเป็นไปไม่ได้ ไม่ต้องคิดอะไรและทำอะไรอย่างอื่นแต่จะอยู่ในที่ทางเป็นการกดขี่เอารัดเอาเปรียบผู้หญิง เป็นการทำให้ผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศ (Sara Halprin, 1995 อ้างใน ชลิตาภรณ์ , 2547: 71)

(ใครๆ ก็ต้องการดูดีเพื่อดึงดูดเพศตรงข้ามทั้งนั้นแหละค่ะ อย่าว่าแต่คนเลยดูอย่างนกยูงนั่นปะไรเจอตัวเมียมันยังรำแพนหางเข้าใส่ แล้วกับเรامنุษย์ผู้หญิงที่ได้ชื่อว่างามเพราะแต่งจะไม่ให้ห่างสวยได้ยังไงกันคะ...แก้เผ็ดผู้ชาย น.168), (ก็แห่ม! ลงทุนแต่งองค์ทรงเครื่องไปนั่งชะขนาดนั้น ต่อให้จึกลากินไปครึ่งหน้าเดินเข้ามาเราก็เล่นด้วยแล้ว... แก้เผ็ดผู้ชาย น.62) ผู้หญิงแทบจะไม่ได้เป็นผู้ตัดสินใจเองเลยว่าร่างกายของเธอจะถูกใช้เมื่อไร ที่ไหนอย่างไรและโดยใคร การที่ผู้หญิงพยายามดูแลรูปร่างแต่งเนื้อแต่งตัวทำให้ร่างกายของผู้หญิงไม่ต่างไปจากวัตถุสำหรับผู้ชายและตัวเธอเอง และการที่ผู้หญิงแข่งกันแต่งตัวเพื่อ “การจ้องมองของผู้ชาย” ก็เพื่อให้ผู้ชายยอมรับ (ผู้หญิงก็อยากดูดีที่สุดใน

สายตาของผู้ชายที่เธอรักคุณอย่าลืมลืคะว่าผู้หญิงแต่งตัวสวย ๆ ออกจากบ้านก็เพื่อให้คุณดูใจคะ (ถึงแม้ว่าคนอื่นจะดูบ้างก็ถือเป็นผลพลอยได้หยวน ๆ น้า) ...ผู้ชายไม่ใช่เทวดา น.46), (ผู้หญิงเราก็อยากให้ผู้ชายของตัวเองหันมาหาเราคนเดียวแล้วทำไมชั้นจะใส่สวยเดี่ยวพาให้ตาคุณหมุนเลี้ยวกลับมามองไม่ได้...ผู้ชายไม่ใช่เทวดา น.56)

ในเรื่องของความคาดหวังเรื่องผู้ชายของผู้หญิงในสังคมไทย ทำให้พวกเธอพยายามทุกวิถีทางที่จะปรับร่างกายของตัวเองที่คาดหมายไว้ ผลลัพธ์ที่ได้คือผู้หญิงเราก้าวข้ามจากยุคสมัยก่อนมาสู่ยุคสมัยใหม่อย่างไรผู้หญิงก็ยังคง (ทำตัว) เป็นวัตถุสำหรับจ้องมองอยู่วันยังค่ำ (โชคของคุณของอย่างนี้มันต้องทำใจ ทำยังงี้ได้ก็แฟนคุณหุ่นสะบิมบีมี่ขนาดนี้ มีหรือหมาจะไม่มอง เอ๊ย! ชายอื่นจะเมินความจริงคุณที่น่าจะภูมิใจที่ได้เดินเคียงข้างแฟนสาวอย่างนี้ คิดดูเถอะใครๆ ก็ต้องอิจฉาตาห้อยน้ำลายย่อยหยดเอิ้มและที่สำคัญของอย่างนี้มันได้แต่มองมืออย่าต้องของจะเสีย ใครเขาจะกล้ามาโลมเลียแฟนคุณให้เสียราคาละคะ ถือว่าเป็นการกินกำไรสู่บุรุษท่านอื่นหลังจากที่คุณก็เคยทำทำหื่นกับแฟนเขามาแล้ว ... ผู้ชายไม่ใช่เทวดา น.56-57) และการแสดงออกของผู้หญิงที่ต้องการแต่งตัวเพื่อความสวยงาม พร้อมทั้งให้ผู้ชายจ้องมองดังกล่าว ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้หญิงต้องการควบคุมผู้ชายให้อยู่กับเธอแต่เพียงผู้เดียว

ขณะเดียวกันผู้หญิงก็ไม่สามารถใช้ร่างกายได้อย่างอิสระเต็มที่ เพราะการแต่งกายของเธอล้วนอยู่ภายใต้การเพ่งเล็งและการควบคุมของผู้ชายด้วยเช่นกัน โดยควบคุมให้ดำเนินไปตามจารีตประเพณีในสังคม (คุณไปเปลี่ยนเสื้อได้มัย อย่าใส่ได้รีเปล้าตัวเนี่ยะ ผู้ชายไม่ใช่เทวดา น.55) , (เขาเริ่มเจ้าก็เจ้าการกับหนูมากขึ้นทั้งเรื่องเสื้อผ้าทรงผมหรือแม้กระทั่งการคบเพื่อน ทุกอย่างต้องเป็นไปตามที่เขาอยากให้เป็น ...เขตปลอดผู้ชายเตาถุย น.63) แต่ในบางครั้งพบว่าผู้หญิงก็ดิ้นรนให้หลุดพ้นจากอำนาจของผู้ชาย อาจกล่าวได้ว่าเป็นการพยายามสลัดตัวเองให้หลุดออกจากกรอบของปีศาจไปโดยที่พยายามควบคุมการใช้ร่างกายของผู้หญิง (คุณผู้ชายขา..ผู้หญิงอยากพยายามเข้าใจ แต่จะให้ใส่ตอลูกสองห้องลาย กั้นห้อย นมย้อย แล้วใครมันจะคอยดูคะ ... ผู้ชายไม่ใช่เทวดา น.59)

จากภาพสะท้อนดังกล่าว พบเพศวิถีที่อยู่รอบกรอบวาทกรรมกระแสหลักในสังคมไทยโดยใช้อารมณ์ความรู้สึกเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทางเพศและให้ความสำคัญกับเรื่องเพศ หรือความพึงพอใจทางเพศว่า เป็นรูปแบบหนึ่งของสิ่งที่มีคุณค่าที่ผู้หญิงควรจะมีโอกาสเข้าถึงได้เช่นเดียวกับผู้ชาย และปัจเจกกรรมมีสิทธิจะเลือกกว่าเรื่องเพศและความสัมพันธ์ในรูปแบบใดกับใคร เป็นเรื่องที่ทำให้เธอเป็นสุขกิจกรรมทางเพศในรูปแบบต่างๆ จึงควรจะเป็นการเลือกหรือการตัดสินใจของแต่ละบุคคลและไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นพร้อมกับความรักความผูกพันหรือการสร้างความสัมพันธ์ที่ยั่งยืน เรื่องเพศของผู้หญิงจึงเป็นไปเพื่อความพึงพอใจทางกายได้

4.2.4 ผู้หญิงกับพรหมจรรย์

การที่ถือว่าคุณค่าของผู้หญิงอยู่ที่พรหมจรรย์นั้น อาจารย์ นิธิ เอียวศรีวงศ์ (2545: 75) ได้กล่าวไว้ว่าเป็นความคิดได้มาจากของฝรั่ง และสามารถสืบย้อนกลับ ไปดูประวัติศาสตร์กฎหมายและประวัติศาสตร์ศาสนาฝรั่งที่แสดงว่าฝรั่งคิดอย่างนี้มาเก่าแก่มากและเริ่มแพร่หลายในเมืองไทยเมื่อช่วงรัชกาลที่ 5 นี้เอง เริ่มแรกก็แพร่หลายในกลุ่มคนชั้นสูงที่ได้ไปศึกษาที่เมืองนอก ต่อมาคนกลุ่มนี้ได้วางรากฐานระบบการศึกษามวลชนในเมืองไทยขึ้น เลยขยายความคิดนี้ไปในหมู่ประชาชนกว้างขวางขึ้น โดยเฉพาะในหมู่คนที่มีการศึกษาสูงหน่อยพากันคิดตามนั้นว่าการยกย่องพรหมจรรย์ผู้หญิงไว้สูงสุดนี้เป็นวัฒนธรรมไทยแท้

ผู้หญิงไทยจึงถูกสอนมาแต่โบราณเรื่องการรักษาวงศ์วานตัว หรือเก็บกอดอารมณ์ทางเพศของตนให้มีติดขัด ‘พรหมจรรย์’ จึงกลายเป็นเครื่องหมายของ ‘ผู้หญิงดี’ ในสังคมไทยมานาน ฝ่ายชายก็ให้บรรทัดฐานความดีงามของฝ่ายหญิงไว้ที่ความบริสุทธิ์ทางร่างกาย จนเป็นค่านิยมจนถึงปัจจุบัน และดูเหมือนว่าค่านิยมนั้นจะกลายเป็นป้ายตราค่าที่ผู้หญิงเอามาแปะที่ตนแบบไม่รู้ตัวไปแล้ว เหมือนเช่นในวัฒนธรรมแบบวิกตอเรียน (Victorian) ซึ่งใช้กรอบของความเป็นกุลสตรีและการรักษาวงศ์วานตัวไว้ควบคุมผู้หญิง เพื่อให้พร้อมกับการเป็นเมียและแม่ที่ดี

การรักษาวงศ์วานตัวตามค่านิยมแบบจารีตว่า พรหมจรรย์เป็นสิ่งที่มีความค่าที่สุดในชีวิตของผู้หญิงเพราะฉะนั้นสตรีจำเป็นต้องหวงแหนรักษาไว้จนกว่าจะได้แต่งงาน หากสตรีคนใดสูญเสียพรหมจรรย์หรือไม่รักษาวงศ์วานตัว เธอจะเป็นผู้หญิงไม่ดีไม่มีค่าเพราะสูญเสียความบริสุทธิ์ไปแล้ว อันสะท้อนให้เห็นถึงภาพผู้หญิงยุคเก่าที่ย่อมมีโอกาสเสี่ยงต่อการถูกจองจำภายใต้การกดขี่ของเพศชายซึ่งยอมจำนนต่อวิธีคิดแบบชายเป็นใหญ่ที่ยังมีให้พบเห็นได้ในสังคมปัจจุบัน (ใจนึ่งก็อยากเลิกกะมันนะพี่แต่ทำไม่ได้เสียให้มันไปแล้ว อีกอย่างหนูก็เริ่มรู้สึกมันแล้วด้วย...เขตปลอดภัยผู้ชายเต่าอุย น.35)

และผู้หญิงยุคเก่าที่เสียตัวแล้วยึดถือค่านิยมแบบจารีต เธอจะให้คุณค่าอย่างสูงต่อพรหมจรรย์สอดคล้องกับเรื่องอำนาจที่เช็กซ์ในวัฒนธรรมชายไทยหมายถึงการได้มาซึ่งอำนาจด้วย ถ้าได้เช็กซ์กับใครก็เท่ากับมีอำนาจเหนือหญิงคนนั้นไปด้วย (นิธิ เอียวศรีวงศ์, 2545 : 13) ผู้ชายไทยสามารถใช้เช็กซ์เป็นเครื่องมือได้มาซึ่งอำนาจในเรื่องที่เกี่ยวกับความเป็นเพศ และผู้ชายก็เข้าใจตรรกะนี้ดี เขาจึงผูกมัดเพศหญิงด้วยคำพูดจาที่คอยข่มขู่ (เขาคอยแต่จะบู่หนูว่าหนูเป็นเมียเขาแล้วนอกจากเขาแล้วก็ไม่มีผู้ชายคนไหนเอาหนูหรือก ตอกย้ำอยู่ทุกวันว่าคนแปดเปื้อนอย่างหนูไม่มีใครอยากได้เป็นเมียหรือ...เขาว่าเขา‘ติตรา’ หนูแล้วหนูไปไหนไม่ได้...เขตปลอดภัยผู้ชายเต่าอุย น.64)

ซึ่งสตรีนิยมแนวสุดขั้ว (radical feminism) มองว่า โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันมีระบอบปิตาธิปไตยเกี่ยวข้องกับการควบคุมเนื้อตัวร่างกายผู้หญิง อีกความหมายคือ

การถูกนิยามว่าเป็น “วัตถุทางเพศ” เพื่อที่จะสนองความต้องการของผู้ชายและเป็นการสร้างอุดมการณ์และระบบความเชื่อที่ทำให้ผู้ชายสามารถเข้าถึงร่างกายผู้หญิง เพื่อควบคุมเนื้อตัวร่างกายและผลิตซ้ำของผู้หญิงได้ (ชลิตาภรณ์, 2547) ซึ่งภายใต้กรอบของสังคมวัฒนธรรมได้กล่อมเกล่าให้ผู้หญิงต้องยอมตกเป็นทาสทางเพศของผู้ชายเพราะถ้าผู้หญิงเสียตัวให้ผู้ชายไปแล้ว ผู้หญิงก็ควรต้องเป็นฝ่ายยอมให้กับผู้ชายในทุกเรื่อง เพราะผู้ชายได้กลายเป็นเจ้าของเนื้อตัวร่างกายของผู้หญิงแล้ว และทำให้ผู้หญิงต้องตกเป็นเหยื่อในการบำบัดอารมณ์ทางเพศให้กับผู้ชายซ้ำแล้วซ้ำอีก

จากการวิเคราะห์ภาพสะท้อนจะเห็นได้ว่าในยุคสังคมนิยมใหม่ ยังคงพบผู้หญิงที่มีความคิดที่ยึดมั่นในกรอบของกุลสตรีไทยซึ่งต้องสงวนความเป็นพรหมจรรย์ไว้อย่างถึงที่สุด (ฉันทเวรจัน มาจนถึงอายุเกือบ 24 และตอนเลิกกะแฟนคนนั้นฉันก็ยังคงเวรจันอยู่ ฉันทเวรจันไปว่าตัวฉันเป็นนางเอกละครพีเรียดที่ต้องเก็บพรหมจรรย์ไว้ให้พระเอกในวันแต่งงานล่ะ.. เขตปลอดผู้ชายแต่อยู่ น.144)

แต่อย่างไรก็ตาม ค่านิยมเรื่องพรหมจรรย์บางครั้งก็ไม่สามารถมีอิทธิพลหรือใช้เป็นข้อกำหนดต่อคุณค่าของผู้หญิงได้ในสังคมปัจจุบัน ที่ผู้หญิงสมัยใหม่ปฏิเสธความเชื่อแบบเก่าซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญที่ผู้ชายใช้สำหรับจองจำผู้หญิงอีกต่อไป (พวกเราทุกคนก็มีแฟนเป็นตัวเป็นตนกันหมดแล้วไอ้เรื่องแบบนี้ก็เลยเป็นเรื่องธรรมดา...แก่ผีผู้ชาย น.34) แสดงถึงการต่อต้านคุณค่าแบบเก่าแล้วหันมายึดถือคุณค่าแบบใหม่ สอดคล้องกับลักษณะของสังคมนิยมใหม่ที่ผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพมากขึ้นกล้าแสดงออกมากขึ้นเพราะเงื่อนไขทางสังคมโดยรวมเปลี่ยนแปลงไป และเสียงเรียกร้องจากผู้หญิงที่จะปลดปล่อยเพศวิถีของตนจากการควบคุมของปิตาธิปไตยก็มีมากขึ้น

การเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับภาพสะท้อนเรื่องพรหมจรรย์ ที่อาจดูเหมือนว่าพรหมจรรย์ของผู้หญิงได้รับคุณค่าน้อยลงในสังคมไทย รูปแบบของความเป็นผู้หญิงที่เคยยอมรับกันมาว่าดีงามได้ถูกเบียดขับให้กลายเป็นเพียงจารีตลดพลังอำนาจลงไปทุกวัน แสดงให้เห็นว่าความหมายของผู้หญิงแบบจารีตกำลังถูกรื้อทิ้งโดยผู้หญิงรุ่นใหม่ (อมรา, 2548) (อกหักเสียตัวเป็นของที่อยู่คู่หญิงไทยในยุคนี้จริงปะ...แก่ผีผู้ชาย น.120)

ผู้หญิงเองก็มีอารมณ์ความต้องการทางเพศ หรือการสูญเสียความสาวไม่ใช่เรื่องสำคัญในชีวิตเป็นผู้หญิงที่มีจริตจะก้านสูงและไม่รักนวลสงวนตัว โดยเธอใช้มารยาหลอกล่อผู้ชายทำที่ต่อกรเสียตัวของเธอ (พอเราไ้รถแล้วป้าจะทำอะไรก็ได้เราไม่ว่าถือซะว่าป้าทำตามคำพูดเราเองก็ทำตามคำพูดเหมือนกัน แต่อย่างน้อยก็ประวิงเวลาการเสีสาวอีกครั้งถึงจะครั้งที่เท่าไรก็ไม่รู้ไปได้อีกหลายวัน น.156) สื่อถึงทัศนคติที่ปฏิเสธคุณค่าในเรื่องพรหมจรรย์อย่างชัดเจน (แห่ม...ไอ้เราก็ไม่ใช่สาวชิงๆ แล้วอีกอย่างเราก็รักเค้าด้วยแหละ สารภาพเลยก็ได้ว่าอันที่จริงเราเป็นฝ่ายเริ่มเองแหละ...แก่ผีผู้ชาย น.22)

ขณะเดียวกัน การเรียกร้องให้กลับคืนสู่การรักนวลสงวนตัวตามวัฒนธรรมไทยโบราณคือ การหันกลับไปยอมรับความไม่เท่าเทียมกันในความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างหญิงกับชาย ด้วยเหตุนี้ในความคิดของเธอผู้หญิงจึงควรนำเสนอทางเพศเพื่อประกาศความเท่าเทียมกัน (นิธิ, 2545) (เรารู้สึกว่าในเมื่อผู้ชายเลือกที่จะหลอกผู้หญิงไปฝันได้ เราเองที่มีสิทธิ์เทียบเท่าก็สามารถทำได้ไม่ต่างกัน ดีซะอีกไม่ต้องรู้สึกเสียใจด้วยซ้ำแถมมีอิสระเต็มตัวในการเลือก มันหมดยุคแล้วที่ผู้หญิงจะมานั่งเสียใจให้กับผู้ชายถ้ามีโอกาสที่ทำได้ก็ทำเถอะไม่เสียหาย ถ้ามีโอกาสเปลี่ยนได้ก็เปลี่ยนเถอะเพราะทุกอย่างเสมอภาค... แก่เฒ่าผู้ชาย น.53)

บริบทแวดล้อม (Context)

เพื่อให้ได้ข้อมูลของการวิจัยครบถ้วน ผู้วิจัยจึงศึกษาเพิ่มเติมถึงเหตุการณ์แวดล้อมของผู้ถูกระทำ แต่เนื่องจากข้อมูลในส่วนบริบทแวดล้อมที่ศึกษานั้นไม่ค่อยมีการบรรยายถึงเท่าที่ควรเนื่องจากงานเขียนที่นำมาศึกษาทั้ง 5 เรื่องส่วนใหญ่กล่าวถึงที่ตัวบุคคลหรือผู้ถูกระทำมากกว่าบริบทแวดล้อมที่ทำให้เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ ผู้วิจัยจึงสรุปข้อมูลได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ดังนี้

- ผู้ชายที่กล่าวถึงเป็นใครบ้าง

ส่วนบุคคลเพศชายที่ถูกกล่าวถึงนั้น จากผลการศึกษาพบว่าไม่ค่อยถูกกล่าวถึงในรายละเอียดของตัวเพศชายมากนัก ไม่ว่าจะเป็นอาชีพการงานหรือสถานะทางสังคม แต่ที่พบจากการศึกษาก็คือเป็นคนชนชั้นกลาง เป็นหัวหน้างานของผู้หญิง เป็นลูกพี่ลูกน้องหรือเป็นน้ำชายแท้ๆ เป็นเพื่อนหรือรุ่นพี่ที่สถาบันศึกษา อีกทั้งเป็นเกย์หรือไบเซ็กชวล แต่ผู้ชายที่ถูกกล่าวถึงในที่นี่มากที่สุดคือคนรักของผู้หญิงเอง

- ทำไมเหตุการณ์เหล่านี้จึงเกิดขึ้น

พบว่า ช่วงแรกของการคบกันผู้ชายจะทำตัวเป็นคนดีและเป็นสุภาพบุรุษเพื่อให้ฝ่ายหญิงพอใจ หลังจากนั้นจึงใช้ความไว้วางใจของผู้หญิง โดยผู้ชายจะวางแผนการล่อลวงให้ผู้หญิงเชื่อใจแล้วจึงลงมือขึ้นใจจนสำเร็จ หรือไม่ก็ถูกผู้ชายมอมเหล้ามอมยา อีกทั้งฝ่ายหญิงถูกแอบถ่ายรูปเปลือยเอาไว้มือเธอเพื่อไม่ให้มีชายอื่น และพบว่าผู้ชายต้องการได้เงินของผู้หญิงซึ่งมีสถานะการเงินดีกว่าจึงคบกันเพื่อหลอกใช้เงินผู้หญิง

- เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ไหน

จากผลการศึกษาพบว่าสถานที่ที่เพศหญิงตกเป็นผู้ถูกระทำ พบได้ตามสถานที่ต่างๆ ในตัวเมือง ไม่ว่าจะเป็นในสถานที่ทำงาน ที่บ้านของตนเอง บ้านของฝ่ายชาย ตามหอพัก อีกทั้งผู้ชายนำรูปเปลือยของผู้หญิงไปลงไว้บนอินเทอร์เน็ต หรือผู้หญิงสามารถเป็นผู้ถูกระทำได้ไม่เว้นแม้แต่ในที่สาธารณะที่มีผู้คนมากมาย เช่นสถานที่ที่เที่ยวกว้างไกล ผู้หญิงถูกลวนลามบนรถเมล์ เป็นต้น

- ช่วงเวลาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ช่วงเวลาที่เหยื่อถูกระทำนั้น พบว่า ถ้าเป็นที่บ้านของฝ่ายชายจะเลือกเวลาที่ไม่มีใครอยู่ที่บ้านหรือในช่วงเวลาทำงาน เวลากลางวันแต่บางครั้งจากการศึกษาที่พบก็ไม่สามารถระบุช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ไว้แน่นอน

สรุป

ผู้วิจัยเริ่มทำการวิเคราะห์ความคิด ค่านิยมและทัศนคติที่ปรากฏอยู่ในผลงานของนักเขียนสตรีทางด้านความรักความสัมพันธ์ระหว่างหญิงและชาย และวิเคราะห์ภาพสะท้อนในสังคมไทยที่ปรากฏในผลงานของนักเขียนสตรี โดยดึงเอาประเด็นทางสังคมอันหลากหลายที่เกี่ยวข้องในงานเขียนมารวม ได้แก่ ผู้หญิงกับพื้นที่การงาน ผู้หญิงกับความเป็นวัตถุทางเพศ ผู้หญิงกับร่างกายถูกนำเสนอในมิติทางสังคมที่หลากหลาย ตั้งแต่ร่างกายของผู้หญิงยุคใหม่กับการหลีกเลี่ยงความเป็นเบี้ยล่างทางเพศ ร่างกายในฐานะเป็นเครื่องมือปฏิบัติการทางสังคมที่ช่วยให้ผู้หญิงบรรลุเป้าหมาย โดยใช้ทุนทางร่างกายเพื่อนำมาซึ่งทุนทางเศรษฐกิจและใช้ร่างกายเข้าควบคุมเพศชายเพื่อแก้แค้น และร่างกายเพื่อผู้ชายที่แสดงให้เห็นถึงการยอมรับในสังคมแบบชายเป็นใหญ่ให้ดำรงอยู่ และผู้หญิงกับพรหมจรรย์

งานเขียนทุกเรื่องที่ได้วิเคราะห์มา ล้วนชี้ให้เห็นถึงรูปแบบความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ดำรงอยู่ในความแตกต่างระหว่างเพศทั้งสิ้น อีกทั้งเรื่องเพศอาจเป็นอาณาบริเวณที่ร่างกายและจิตวิญญาณของผู้หญิงถูกกดขี่บังคับให้สยบยอมในการสนองความต้องการทางเพศของผู้ชาย แต่ในขณะเดียวกันเรื่องเพศได้เสริมสร้างอำนาจให้กับผู้หญิงจำนวนไม่น้อย และเป็นช่องทางที่ผู้หญิงท้าทายหรือบ่อนทำลายปิตาธิปไตยได้ด้วยการไม่สยบยอม หรือเล่นกับกติกาและกฎเกณฑ์ของโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เป็นอยู่ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างความคิดเกี่ยวกับความเป็นผู้หญิงในยุคปัจจุบันนี้

และในบทต่อไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลสรุปผลของการวิจัยที่ได้ศึกษามาทั้งหมด จากที่ศึกษามีข้อจำกัดในการทำวิจัยอะไรบ้างและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป